

บทที่ 2

อาณาจักรแฟรงค์ (Frank Empire)

เด้าโครงเรื่อง

- ลักษณะทั่วไปของพวกแฟรงค์ และราชวงศ์สำคัญ
 - ราชวงศ์เมโรมิงเจียน
 - ราชวงศ์คาโรลิงเจียน
- บทบาทและความสำคัญของจักรพรรดิชาาร์ลสเลอมาตุ
- พัฒนาการของราชวงศ์คาโรลิงเจียน ภายหลังจักรพรรดิชาาร์ลสเลอมาตุ

สาระสำคัญ

1. ลักษณะทั่วไปของพวกแฟรงค์

พวกแฟรงค์มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาว ตาสีฟ้าหรือสีเทา ผนังสีทอง มีภูมิลำเนาอยู่บริเวณสูมแม่น้ำไวน์ และแม่น้ำมอแซลต์ ต่อมาได้มาตั้งถิ่นฐานบริเวณแคว้นกอล

ราชวงศ์สำคัญของอาณาจักรแฟรงค์ 2 ราชวงศ์

1.1 ราชวงศ์เมโรมิงเจียน (Merovingian Empire)

กษัตริย์สำคัญคือ กษัตริย์โคลวิส ได้เผยแพร่ยาตราดินแดนไปอย่างกว้างขวาง สภาพการณ์ดีๆ ของสมัยราชวงศ์เมโรมิงเจียน ระบบกษัตริย์ การปกครอง การศึก การเดิน ศาสนา เศรษฐกิจและสังคม การศึกษาความเรื่องของราชวงศ์เมโรมิงเจียน

1.2 ราชวงศ์คาโรลิงเจียน (Carolingian Empire)

ชาร์ลส์ มาร์ตेल สมุหราชสำนักคนสุดท้ายของราชวงศ์เมโทรวิจเจียน กษัตริย์เปียงที่ 3 เป็นปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์คาโรลิงเจียน

2. บทบาทและความสำคัญของจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอมาญ

ประวัติจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอมาญอย่างสั้น เช่น บทบาทและผลงานสำคัญของจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอมาญ ได้แก่ การทรงคราม การปักครองส่วนกลาง การปักครองส่วนภูมิภาค ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาค กฎหมายและระบบการศาล ด้านเศรษฐกิจและการคลัง การศึกษาและศิลปวัฒนธรรม ด้านสังคม

3. พัฒนาการของราชวงศ์คาโรลิงเจียนภายหลังจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอมาญ

พระเจ้าหลุยส์ผู้ใจบุญ การแบ่งแยกอาณาจักรแฟรงค์ เอกสารการแบ่งอาณาจักรแฟรงค์ ค.ศ. 814 สนธิสัญญาแวร์ดัง ค.ศ. 843 และความเสื่อมของอาณาจักรแฟรงค์

ชุดประสรุการเรียนรู้

หลังจากที่ก้าวบที่แล้ว นักศึกษาสามารถ

- อธิบายลักษณะทั่วไปของพวกแฟรงค์ได้ เปรียบเทียบบทบาทและผลงานของกษัตริย์โคลวิสในราชวงศ์เมtrovigeen กับกษัตริย์ชาร์ลส์เลโอมาญในราชวงศ์คาโรลิงเจียนได้
- อธิบายความเจริญและความเสื่อมของอาณาจักรแฟรงค์ได้

ความนำ

ในบทที่ 2 นี้ จะศึกษาลักษณะทั่วไปของพากอนารยชนฝ่ายแฟรงค์ซึ่งเข้ามาตั้งถิ่นฐานถาวรบริเวณแคร์วันกอลอยู่ทางภาคตะวันตกของยุโรป อาณาจักรแฟรงค์มี 2 ราชวงศ์ คือ ราชวงศ์เมโรวิงเจียนและราชวงศ์คาโรลิงเจียน ซึ่งแต่ละราชวงศ์มีผู้นำที่มีความสามารถมาก ได้แก่ กษัตริย์โคลวิสแห่งราชวงศ์เมโรวิงเจียน กษัตริย์เปเปแห่งที่ 3 และจักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุยแห่งราชวงศ์คาโรลิงเจียนเป็นต้น ต่อมาฝ่ายแฟรงค์ทั้งสองฝ่ายได้รวมกันเป็น 3 ส่วน ต่อมาตีนแต่นเหล่านี้ได้พัฒนามาเป็นประเทศฝรั่งเศส อิตาลี และเยอรมัน

1. ลักษณะทั่วไปของอาณาจักรแฟรงค์ และราชวงศ์สำคัญ

พากอนารยชนเยอรมันเข้ามารุกรานจักรวรรติโรมันตะวันตกที่กรุงโรมสายไปใน ค.ศ. 476 ได้ตั้งถิ่นฐานถาวรบนบริเวณต่างๆ ของยุโรป ในบรรดาอนารยชนเยอรมันเหล่านี้ มีพากแฟรงค์เป็นอนารยชนฝ่ายที่มีความสำคัญมากแห่งหนึ่ง พากแฟรงค์มีรูปร่างสูงใหญ่ มีขา ตาสีฟ้า หรือสีเทา ผิวสีทอง มีภูมิลำเนาอยู่บริเวณสูมแม่น้ำ ไวน์และแม่น้ำมอแซลล์ ได้รับอนุญาตจากจักรพรรดิแห่งจักรวรรติโรมันตะวันออกให้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในแคร์วันกอล พากแฟรงค์สาขาที่สำคัญคือชาเรียนแฟรงค์ (Salian Franks) ภายใต้การนำของเมโรวี (Merovee) ได้รวมรวมกำลังต่อต้านการรุกรานของพากอีน ได้สำเร็จ และสร้างอาณาจักรแฟรงค์ (Frank Empire) ต่อจากนี้ มีราชวงศ์สำคัญ 2 ราชวงศ์ คือ ราชวงศ์เมโรวิงเจียน (Merovingian Empire, ค.ศ. 481-754) และราชวงศ์คาโรลิงเจียน (Carolingian Empire, ค.ศ. 754 -843)

1.1 ราชวงศ์เมโรวิงเจียน

กษัตริย์โคลวิส

กษัตริย์โคลวิส (Clovis ค.ศ. 481-511) เป็นกษัตริย์แฟรงค์ที่มีความสามารถมาก เสริมสร้างอำนาจอาณาจักรแฟรงค์จนเป็นปีกแผ่นดินใหญ่ในเว็บนกอล และทำให้ชนชาติแฟรงค์มีความสำคัญมากในยุโรปตะวันตก ได้สถาปนาราชวงศ์เมโรวิงเจียนขึ้นตามชื่อบรพบุรุษ คือ เมโรวี (Merovee) ปักคร่องพากแฟรงค์ได้สำเร็จ อาณาจักรแฟรงค์เป็นปีกแผ่นมากกว่าตีนแต่นของพากอนารยชนเยอรมันสาขาอีน

¹ Stewart C. Easton, *The Heritage of the Past : From the Earliest Times to the Close of the Middle Ages.* (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1960), PP.439-40.

ภาพพระเจ้าโคศวิส ค.ศ. 481-511

การเผยแพร่องค์ความเชื่อของกษัตริย์โคลวิส

ใน ค.ศ. 486 กษัตริย์โคลวิสมีชัยชนะเหนือกองทัพโรมันที่ปักครื่องบริเวณแม่น้ำเซนต์แม่น้ำลัวร์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นกอล กษัตริย์โคลวิสได้ครอบครองดินแดนกว้างใหญ่บริเวณนี้ ได้ตั้งเมืองปารีสซึ่งอยู่บนฝั่งแม่น้ำแซนให้เป็นเมืองหลวง บริเวณนี้เรียกว่า นอยสเตรียหรือนิวแลนด์ (Neustria หรือ New Land)

ใน ค.ศ. 496 กษัตริย์โคลวิสสรุกรานชนชาติอเลมานี (Alemanni) หลังจากເອາະນະພວກແفرังค์สาขาอีนๆ ได้หมดแล้ว การท้าส่งความกับพวกอเลมานีมีความสำคัญเป็นพิเศษเพราหากษัตริย์โคลวิสประสบพบกับความยากลำบากมากในการເອາະນະພວກอเลมานี จึงได้สำนัญกับพระผู้เป็นเจ้าของเมืองเมลิพะรนงโคลติกิดา (Clotilda) ที่นับถือศาสนาคริสต์ว่า ถ้าพระองค์ทรงศักดิ์อเลมานี พะรองค์จะหันมาบันถือศาสนาคริสต์ด้วย ใน ค.ศ. 496 กษัตริย์โคลวิสชนะพวกอเลมานี จึงได้หันมาบันถือศาสนาคริสต์¹ และประชาชนในอาณาจักรແฟรังค์กล้ายเป็นคริสต์ศาสนิกชนด้วยเหตุการณ์ครั้งนี้มีผลทางการเมือง คือ การบันถือศาสนาคริสต์ทำให้กษัตริย์โคลวิสได้รับการสนับสนุนจากลัทธิปาปา และพระในคริสต์ศาสนาตามดินแดนต่างๆ ในยุโรป เหตุการณ์ครั้งนี้มีความสำคัญต่ออาณาจักรແฟรังค์ซึ่งเป็นดินแดนของพวกนารายณ์ขนาดใหญ่ กษัตริย์โคลวิสได้สร้างโบสถ์ซึ่งที่เมืองปารีสเรียกว่า Holy Apostles

นอกจากนี้กษัตริย์โคลวิสยังได้รับการยอมรับจากพระติโอนาสตาชิอุส (Emperor Anastasius) แห่งจักรวรรดิโรมันตะวันออก ให้อยู่ในตำแหน่งกงสุล (Consul) ดังนั้นພວກແฟรังค์ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของจักรวรรดิโรมันตะวันออก ซึ่งมีผลต่อ ทำให้ง่ายต่อการเป็นมิตรกับพวกกัลโล-โรมัน ซึ่งเป็นคนพื้นเมืองเดิม มีผลทำให้ภาษาละตินเข้ามายแทนที่ภาษาเยอรมันเดิม ต่อมาได้พัฒนาเป็นภาษาฝรั่งเศสในที่สุด

ใน ค.ศ. 507 กษัตริย์โคลวิสสามารถดูแลอาณาจักรวิสิเก็ต ซึ่งนับถือนิกายเอเรียน (Arianism) กษัตริย์โคลวิสได้ใช้สาเหตุทางศาสนาเป็นเครื่องมือท้าส่งความกับพวก วิสิเก็ตชนต้องถอยร่นเข้าไปในสเปน กษัตริย์โคลวิสจึงได้ครอบครองดินแดนของพวกวิสิเก็ต ซึ่งอยู่ทางภาคใต้และภาคตะวันตกเฉียงเหนือของแคว้นกอล คือ แคว้นอคิตานี (Aquitania) และแคว้นอคิตัน (Aquitaine)

¹ Easton, P.439.

ภาพแผนที่ยุโรปเมื่อสิ้นพระเจ้าโคลวิส A.D. 511

การปราบปรามพวกแฟรงค์ด้วยกัน กษัตริย์โคลวิสใช้วิธีการหล่ายรูปแบบ มีเล่ห์เหลี่ยมต่างๆ เพื่อให้ได้ดินแดน เช่น การรับทำสังคาม การส่งคนไปลอบฆ่า การยุให้หากายาฟ่ายราชสมบัติ เช่น อุกฝ่าฟ้อนแล้วกษัตริย์โคลวิสจะส่งคนไปแสดงความยินดีและลงมาถูกผู้ฝ่าฟ้อนนั้นเสีย กษัตริย์โคลวิสก็จะได้ดินแดนโดยไม่ต้องรบ

กล่าวได้ว่า ความสำเร็จของกษัตริย์โคลวิสนอกจากพำนองค์มีความสามารถในการทำสังคาม มีเล่ห์เหลี่ยมในการได้ดินแดนโดยไม่ต้องทำการรบแล้ว และการที่พระองค์หันมานับถือศาสนาคริสต์แทนนิเกียเรียนเดิม ทำให้พระองค์ได้รับการสนับสนุนจากชนบ้านชาวหลงในแคว้นกอล

ใน ค.ศ. 511 กษัตริย์โคลวิสสืบราชบัลลังก์ อาณาจักรแฟรงค์ที่มีความเป็นปีกแผ่น และมีฐานะเป็นรัฐบาลในยุโรปตะวันตก อุกแผ่นตามกฎและประเพณีของชนฝ่ายแฟรงค์ที่กำหนดว่า บรรดาจะต้องแบ่งเป็นสัดส่วนเท่าๆ กันตามจำนวนบุตรชาย ดังนั้นอาณาจักรแฟรงค์ถูกแบ่งออกเป็น 4 ส่วนตามจำนวนโอรสทั้ง 4 พระองค์ของกษัตริย์โคลวิส ต่างตั้งเมืองหลวงของตนขึ้นมา 4 แห่ง คือ เมืองเมทซ์ (Metz) เมืองออร์ลี昂 (Orleans) เมืองปารีส (Paris) และเมืองชาร์ลส์ซองส์ (Soissons) ในระยะนี้มีการขยายดินแดนไปทางตะวันออก บริเวณแม่น้ำเอลบี ใจดินแดนของพวกกลุ่มบาร์ด และพวกอสโตรโกรดแบบภูเขาและป่า เป็นจุดของการสังคามสู้รบกัน ในที่สุดบรรดาโอรสทั้ง 4 พระองค์มีชีวิตอยู่เพียงพระองค์เดียว คือ กษัตริย์โลธาร์ (Lothair) มีผลทำให้อาณาจักรแฟรงค์ กลับมาเป็นปีกแผ่นอีกครั้งหนึ่ง ระหว่าง ค.ศ. 538 - 561 หลังจากการสืบราชบัลลังก์ของกษัตริย์โลธาร์ ในค.ศ. 561 อาณาจักรแฟรงค์ถูกแบ่งออกเป็น 4 ส่วนอีกครั้งตามจำนวนโอรส แต่เนื่องจากการทะเลาะวิวาทยังคง发生กัน ในที่สุดอาณาจักรแฟรงค์才ได้ถูกรวมกันเข้าเหลือเพียง 2 ส่วน

1. ออสเตรเชีย (Austrasia) มีเมืองเมทซ์เป็นเมืองหลวง ได้แก่ ดินแดนทางตะวันออก ของอาณาจักรบริเวณลุ่มน้ำไรน์ มีประชากรและวัฒนธรรมต่างตอบนิค

2. นอยสเตรเชีย (Neustria) มีเมืองชาร์ลส์ซองส์เป็นเมืองหลวง ได้แก่ ดินแดนช่องแคบอังกฤษ บริเวณแม่น้ำเซน มีประชากรและวัฒนธรรมกัลโ-โรมัน

ในระหว่าง ค.ศ. 613 - 629 กษัตริย์โลธาร์ที่ 2 (Lothair II) ซึ่งเป็นโอรสของกษัตริย์ได้รวมรวมอาณาจักรทั้งสองและแคร์วันเบอร์กันตี้เข้าด้วยกัน ปกครองอาณาจักรแฟรงค์ในฐานะ กษัตริย์เพียงพระองค์เดียว เมื่อพระองค์สืบราชบัลลังก์ ราชสมบัติตกเป็นของกษัตริย์เมโนร์วิงเจียน ผู้สามารถคงคู่สุดท้าย คือ กษัตริย์แดกอบิร์ต (Dagobert)¹ ได้ปกครองอาณาจักรแฟรงค์ตามล่าพัง

¹ James Westfall Thompson and Edgar Nathaniel Johnson, *An Introduction to Medieval Europe*. (New York : W.W. Norton and Company, Inc. 1973), P.134.

ตั้งแต่ ค.ศ. 629 - 639 พระองค์เป็นกษัตริย์ที่เข้มแข็งและมีผู้ช่วยที่สามารถ คือ บิชอปอาลูฟ แห่ง เม็ทซ์ (Bishop Arnulf of Metz) และเปปีปองแห่งแลนเดน (Pepin of Landen) ซึ่งอยู่ใน ตำแหน่งสมุหราชสำนัก (Mayor of the Palace)

หลังจากกษัตริย์డ็อกเบร์ตสิ้นพระชนม์แล้ว ไม่มีกษัตริย์ราชวงศ์เมโนริวิงเจียนพระองค์ใด มีความสามารถ ในตอนปลายศตวรรษที่ 7 กษัตริย์ราชวงศ์เมโนริวิงเจียนทรงเป็นประมุขแค่ในนาม (Do-Nothing Kings) อำนาจในการปกครองถูกจัดให้แก่จิริยะที่ข้าราชการชั้นสูง คือ สมุหราชสำนัก ซึ่งเป็นงานที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับราชสำนัก

สภาพการณ์ต่างๆ ของสมัยราชวงศ์เมโนริวิงเจียน

ระบบกษัตริย์

กษัตริย์เป็นประมุขสูงสุด มีอำนาจมากกว่าสมัยที่เป็นชนเผ่า เริ่มตั้งแต่กษัตริย์โคลวิสทรง ดำเนินการปกครองด้วยพระองค์เองมากกว่าจะเรียกประชุมขุนนาง มีการเรียกประชุมน้อยมาก กษัตริย์มีอำนาจในการแก้ไขกฎหมาย ประกาศกฎหมายใหม่ ประกาศสองครั้ง การเก็บภาษี การศาล การสั่งฝ่าคนโดยไม่ต้องได้ส่วน

การปกครอง

การปกครองแบ่งเขตเป็นส่วนๆ ตามแบบโบราณ แบ่งเป็นเมืองเรียกว่า ซิวิทาส (Civitas) แต่ละเมืองมีขุนนางเรียกว่า เคาน์ (Count) ปกครองโดยได้รับแต่งตั้งจากกษัตริย์ หลายๆ เมือง รวมเป็นเขต (District) ผู้ที่จะมาปกครองเขตจะต้องเป็นนายทหารเรียกว่า ดิวซ์ (Duce) ซึ่งมี อำนาจทางด้านการศาลด้วย

สภากองชนเผ่าเริ่มหายไป เมื่อเกิดสองครั้ง ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายทหารและฝ่าย พลเรือนมาประชุมพร้อมกัน ส่วนพวกพระมีการประชุมอยู่เสมอ ในปลายสมัยราชวงศ์เมโนริวิงเจียน ได้รวมการประชุมทั้งหมดเข้าด้วยกัน โดยกำหนดให้มาประชุมกันทุกปี เรียกว่า ฟิลด์ ออฟ มาร์ช (Field of March) มีทั้งพระ ทหาร และพลเรือน ที่ประชุมจะทำหน้าที่พิพากษาคดีสำคัญๆ จัดร่างกฎหมาย เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และจัดกำลังทหารเป็นกองทัพ

การปกครองส่วนภูมิภาคอยู่ภายใต้ขุนนางที่มีอำนาจมาก มีพระราชาคุณ ในท้องที่นั่นเรียกว่า วิคาร (Vicar) เป็นผู้ช่วย อำนาจส่วนกลางมักจะควบคุมไม่ถึง เพราะสภาพภูมิประเทศเป็นอุปสรรค เป็นสาเหตุหนึ่งของความเสื่อมของราชวงศ์เมโนริวิงเจียน

การศาล

ถ้าเป็นคดีเล็ก วิคาร์เป็นผู้ตัดสิน

ถ้าเป็นคดีใหญ่ ขุนนางผู้ปักครองแครัวจะเป็นผู้ตัดสิน โดยมีคนธรรมด้า 7 คน ร่วมพิจารณาคดีด้วย หรือบางครั้งขุนนางตัดสินคนเดียว

ส่วนคดีใหญ่ที่มีความสำคัญ เช่น การกบฏ ต้องไปชึ้นศาลของพระเจ้าแผ่นดินหรือสมุหราชสำนัก ซึ่งเท่ากับว่า ต้องมาชึ้นศาลของสถาปนา

การทหาร

ดิวส์ (Duce) เป็นคำแทนงหัวหน้าทหารในแต่ละเขต ซึ่งมีขุนนางหลายคนเข้ามาอยู่ได้อ่านอาจทหารชั้นผู้ใหญ่จะต้องเป็นผู้เลี้ยงดูทหารของตนเองทั้งกองทัพ

การเงิน

กษัตริย์ได้พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์มาจากการที่ดิน ปกติจะไม่พอจ่าย ถ้ามีความจำเป็นต้านการเดินหรือต้องการจะให้วางไว้ความต้องความชอบแก่ผู้ใด กษัตริย์มักจะมอบที่ดินส่วนพระองค์ (Royal Estate) โดยเกี่ยบเป็นราคางिनให้เป็นการตอบแทน วิธีการแบบนี้เป็นอันตรายต่อกษัตริย์ เพราะเป็นการเพิ่มที่ดินและอำนาจให้แก่ขุนนาง ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ระบบพิลล์เดิบได้มากขึ้น นับว่าเป็นความเสื่อมอย่างหนึ่งของกษัตริย์ในราชวงศ์เมโอดิจเจียน

การศาสนา

สถาบันศาสนาจัดว่าเป็นสถาบันโบราณที่มีอำนาจมาก ผู้บัวจะต้องได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนพื้นพิภพ ที่มีอำนาจเหนือศาสนา

โดยทฤษฎี พระแต่ละองค์จะต้องประจำศาสนาตนหาก ดำเนินไปเป็นดำเนินไปเป็นดำเนินไปโดยนักบัว (Clergy) และคนธรรมด้า (Laymen) จากแต่ละศาสนาตน หากในทางปฏิบัติ บิชอปจะต้องได้รับอนุญาตจากกษัตริย์หรือสมุหราชสำนัก บางครั้งกษัตริย์อาจจะให้คำแนะนำแก่คนโภสต์ หรือข่ายดำเนินไปให้แก่คนที่ประมูลสูง ดำเนินไปบิชอปมีอำนาจ รั่วราวยและมีอิทธิพลมาก นอกจากนี้ยังได้สิทธิพิเศษ (Immunities) จากกษัตริย์ที่จะเรียกเก็บเงินบางประเภทจากประชาชน หรืออาจไม่ต้องเสียเงินบางประเภทให้กษัตริย์

ในตอนแรก ทางศาสนานี้ได้ให้การสนับสนุนราชวงศ์เมโกริวิจเจียน ต่อมาเมื่อศาสนานี้หัวอาณาจักรจะเป็นอันตรายต่อสถาบันศาสนาพราหมณ์ทางทักษิณที่มีพูนอ่านจากของศาสนาเมื่อไม่ออกสั่ง ในสมัยกษัตริย์โลหาร์ที่ 2 ถูกบังคับให้ออกธรรมบัญญัชช์ ซึ่งมีใจความสำคัญ

1. ให้เสรีภพในการเดือดผู้บุริหารคนจะลงโทษ
2. ขยายอ่านจากของศาสนามากขึ้น
3. กษัตริย์จะต้องเคารพเขตที่บ้านอันมั่นคงต่อศาสนาของประชาชน

เศรษฐกิจและสังคม

สังคมในระยะนี้เป็นเชิงชาวมายารomanicus บ้านเมืองชาติระเบียนบินัยและความมั่นคง สภาพที่ปรึกษาทั้งหมด คนในเมืองมีน้อย การค้าเก็บจนไม่มีเหลือ พ่อค้าที่มีอยู่บ้างก็เป็นพ่อค้าต่างชาติที่มาจากการค้าขายของ เช่น พากอียาและพากซีเรีย นำกระดาษปาปีรุส เสื้อผ้า แพรพรรณ ชาช้าง และสินค้าอื่นๆ มาขายเป็นครึ่งคราว มีพ่อค้าชาวแฟรงเศอยู่บ้าง ทำการค้าเฉพาะในท้องถิ่น ของใช้ต่างๆ นักทำขึ้นในเขต แนะนำเรื่อง และทำสำหรับพ่อใช้เท่านั้น

ฐานะของชาวยและหญิงไม่เท่ากัน มีกฎหมายชาลิก (Salic Law) ซึ่งจัดว่าเป็นประมวลกฎหมายเยอรมันเก่าแก่ที่สุด ระบุถึง การจำกัดสิทธิผู้หญิง ไม่ให้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งมิผูกให้กษัตริย์ที่เป็นชายเท่านั้น มีสิทธิสืบราชบัลลังก์เยอรมัน ข้อกำหนดของกฎหมายฉบับนี้มีความสำคัญอย่างมาก แม้กระทั่งในสมัยใหม่ เช่น เมื่อพระเจ้าวิลเลียมที่ 4 ทรงเป็นทั้งกษัตริย์แฟรงเศและกษัตริย์อาณาจักรแอนโนเวอร์ของเยอรมันได้สืบพระราชมรดกใน ค.ศ. 1837 พระราชนัดดา คือพระราชนิกาต วิคตอเรีย ทรงสืบราชสมบัติในประเทศอังกฤษได้ แต่ไม่อาจจะรับราชสมบัติของราชวงศ์แคนนอนเวอร์ในประเทศเยอรมันได้

การศึกษา

อาณาจักรแฟรงเศมีประชากรที่อ่านและเขียนหนังสือไม่ได้มีแต่พวกพระเท่านั้น ที่มีการศึกษาต่อ การศึกษานั้นว่าสาหัสริงมาก เมื่อเทียบกับสมัยโรมัน

ความเสื่อมของราชวงศ์เมโกริวิจเจียน

1. กฎและประเพณีของชนเผ่าเยอรมัน กำหนดให้แบ่งทรัพย์สมบัติรวมทั้งดินแดนให้แก่บุตรชายคนละเท่าๆ กัน ทำให้อาณาจักรถูกแบ่งออกไป ซึ่งเป็นชนวนก่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมเชิงราชสมบัติ ทำให้กษัตริย์หรือเจ้าชายแต่ละพระองค์จำต้องยอมรับอ่อนชื่อให้กับบรรดาทูนนางเพื่อชื่อความจงรักภักดี และนำมาเป็นข้อต่อรองในการทำสังคมแย่งชิงราชสมบัติ

2. การมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นของชุนนาง เมื่อจากความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ และ ประเพณีนิยมที่กษัตริย์มักจะมอบให้กับชุนนางในคราวที่แก่ชุนนางเป็นค่าจ้าง เท่ากับเป็นการเพิ่ม อำนาจของชุนนางท้องถิ่น ในขณะเดียวกัน อำนาจส่วนกลางของกษัตริย์ก็ลดลงเรื่อยๆ

3. การปักครื่งไม้มีประสิทธิภาพและไม่ทิ้ง อำนาจขึ้นอยู่กับบุคคล ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกลไก การบริหารของอาณาจักร

1.2 ราชวงศ์คาโรลิงเจียน

ราชวงศ์คาโรลิงเจียนเกิดจากบุคคลสำคัญที่ดำรงตำแหน่งสมมุทรราชสำนัก (Mayor of the Palace) ของราชวงศ์เมโทรวิنجเจียน ได้สถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ของราชวงศ์ใหม่ คือ ราชวงศ์คาโรลิงเจียน

สมมุทรราชสำนักคนสุดท้ายของราชวงศ์เมtrovijngjien คือ ชาร์ลส์ มาเรล (Charles Martel, c.ศ. 714 - 741) เป็นบุตรของเปพงปี 2 ได้รับสมญาว่า ชาร์ลส์ บุนพ้อน (Charles, The Hammer) เมื่อจากการชนะพากมัวร์ที่เมืองตูร์ และปัวติเยอร์ (Battle of Tours and Battle of Poutier) ใน ค.ศ. 732 โดยได้รับความช่วยเหลือจากพากลอมบาร์ด ซึ่งอยู่ทางเหนือของอิตาลี

การรับชนพากมัวร์ครั้งนี้มีความสำคัญมาก ก่อให้เกิด

1. ครั้งนี้เป็นครั้งแรก นับเป็นเวลาหลายร้อยปีที่ประชาชนยุโรปที่เมืองตูร์และปัวติเยอร์ ร่วมมือกันกำจัดความต่อสู้กับพากมัวร์ โดยมีผู้นำร่วมกันคือ ชาร์ลส์ มาเรล เมื่อได้รับชัยชนะ ทำให้ประชาชนเกิดความศรัทธาที่จะสร้างเอกภาพขึ้นในยุโรป โดยอาศัยกฎหมายและ ประวัติศาสตร์ร่วมกัน

2. ยุติการข้ามเทือกเขาพิราบีสของพากมัวร์ในสเปน ที่จะรุกรานโรมตีชุมชนคริสต์ศาสนิกชน ในยุโรปตะวันตก เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้พากฝรั่งค์สามารถขยายอำนาจไปทางตะวันออก เพื่อสร้างเอกภาพให้กับยุโรปในที่สุด

การรับชนครั้งนี้ ทำให้กษัตริย์ราชวงศ์เมtrovijngjien มีฐานะเป็นจักรพรรดิในปลายสมัยของ ราชวงศ์เมtrovijngjien อำนาจการปักครื่งอยู่ที่สมมุทรราชสำนัก คือ ชาร์ลส์ มาเรล

คำสอนจาก

ในระหว่าง ค.ศ. 738-739 สันตต์ปาปาเกรгорีที่ 3 (Pope Gregory III) สังฆจดและ บรรณาการนามอปีให้ชาร์ลส์ มาเรล ผู้ปักครื่งอาณาจักรฝรั่งค์เป็นการส่วนตัว แสดงถึงการ

ยอมรับอำนาจและความสำคัญของสมุหราชสำนัก ชาร์ลส์ มาร์เตล ในฐานะประมุขของอาณาจักรแฟรงค์ หลังจากที่กษัตริย์เกียร์ที่ 4 (King Thierry IV) แห่งราชวงศ์เมโรวิงเสียสิ้นพระชนม์ในค.ศ. 737 ก็ไม่มีกษัตริย์องค์ใดปกครองจนกระทั่งชาร์ลส์ มาร์เตล สิ้นชีวิต

ในค.ศ. 739 และ ค.ศ. 740 สันตะปาปาเกรเกอร์ที่ 3 ได้ขอความช่วยเหลือจากชาร์ลส์ มาร์เตล ให้ปราบพวกกลอมบาร์ดที่คุกคามอาณาจักรที่โรม สันตะปาปา ขอร้องให้ชาร์ลส์ มาร์เตลรับตำแหน่งกงสุลแห่งโรม (Consul of Rome) แต่ชาร์ลส์ มาร์เตล ปฏิเสธ เพราะไม่ต้องการเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ในอาณาจักรสมุทรไธยาตี นอกจากนี้ชาร์ลส์ มาร์เตล ยังมีความสัมพันธ์อันดีกับพวกกลอมบาร์ดในการช่วยเหลือต่อสู้กับพวกมัวร์ ดังนั้น ชาร์ลส์ มาร์เตล จึงไม่เห็นประโยชน์อันใดที่จะต้องเสียกับการเป็นศัตรูกับพวกกลอมบาร์ดซึ่งเป็นมิตรที่ดี เมื่อสิ้นสมัยชาร์ลส์ มาร์เตล ความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรแฟรงค์กับอาณาจักรยังไม่ถาวรสันนัก

เมื่อชาร์ลส์ มาร์เตล สิ้นชีวิตใน ค.ศ. 741 ตำแหน่งสมุหราชสำนักจึงเป็นของบุตรชายที่สองคือ คาร์โลมาน (Carloman, ค.ศ. 741-747) และเปเปปงที่ 3 (Pepin III, ค.ศ. 751-768) ที่ปกครองอาณาจักรแฟรงค์ร่วมกัน แต่ไม่ได้วางความนิยมจากประชาชน ดังนั้น จึงมีการแต่งตั้งบุคคลเชื้อสายราชวงศ์เมโรวิงเสียเป็นกษัตริย์องค์ใหม่ คือ กษัตริย์ชิลเดริคที่ 3 (King Childeric III, ค.ศ. 743-751) เป็นกษัตริย์แท้ในนาม อำนาจการปกครองที่แท้จริงยังคงอยู่ที่ คาร์โลมาน และเปเปปงที่ 3

เหตุการณ์โดยทั่วไป บ้านเมืองต้องปราบปรามพวกร้ายชานເຟັ້ນງ ອູ້ຄລອດເວລາ ມີການພັນນາກາງຄາສານທີ່ປ່າສົນໃຈໃນເວລານີ້ ຄື່ອ ການແຜ່ແກຣິສຕົກຄາສານຂອງນັກບຸญບອນນິເພັສ (St. Boniface) ໃນອານາຈັກແພຣັງ ສິ່ງທຳມະນີໄດ້ຜົດດືມາກ ທ່ານີ້ປະຫວັນຈຳນົວມາກທັນນານັບດືອ ຄາສານວິຣິສຕົກ ມີການສ້າງເຫດປັກຮອງຈົວຕະຕົມທາວິທາຮັນ 4 ເພດ ຄື່ອ ຂາຄສູບັກ (Salzburg) ໄພຣີຊຶງກໍ (Freising) ຮີເກນສູບັກ (Regensburg) ແລະ ປາສເຫາ (Passau) ທັ້ງກາຣໂຄມານແລະ ເປັນປົງທີ່ ເປັນເດືອຍກັບชาຮ່າລສ໌ ມາຮ່າເຕີລ ທີ່ຕະຫຼາກທີ່ວ່າ ນັກບຸญບອນນິເພັສໃນຖານະລັ້ງພາຍກພ່າງເມືອງເມາຣີ (Archbishop of Mainz) ຈະສ້າງປະໄໂຍນໃຫ້ແກສຸກຄາໄລ້ສິ່ງເຈີນ ແລະ ຂ່າຍປົງປົງສັກບັນຄາສານ ຕຄອດຈົນປັບປຽງບາທຫລວງທີ່ຂາດຮະເປີຍ ພ່ອນວິນຍ ໄນສາມາດປົງປົງປັດກິຈບັນເມືອງໄດ້ອ່າຍມີປະສິກອີກາພ

ກາຣໂຄມານມີແນວໃນມັນສຸວນດ້ວຍເຈື້ອມໃນການໃຫ້ຊື່ຕັບປິ່ງພະຍຸເປັນເຈົ້າ ມີການຕິດຕູ້ສັນການໂດຍຕຽບກັບນັກບຸญບອນນິເພັສ ປະກອງວ່າໃນ ค.ศ. 747 ກາຣໂຄມານປະກາດສະອ້ານາຈັກກົກ

ออกบวชเป็นพระ (Monk) อยู่ที่วัดมอนเต คาสซิโน (Monte Cassino Temple) อยู่ใกล้กรุงโรม ตั้งน้ำ้เปียงที่ 3 ต้องรับคำแนะนำของสมุหราชสำนักแต่เพียงผู้เดียว รับผิดชอบการปกครองและการขยายอำนาจของสกุลคาโรลิงเจียน ซึ่งประสบผลสำเร็จสูงสุด ใน ค.ศ. 751

เปียงที่ 3 (Pepin III, the Short, ค.ศ. 751-768)

เปียงที่ 3 สถาปนาเป็นปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์คาโรลิงเจียนสำเร็จใน ค.ศ. 751 ដ้วยมา จากความล้มเหลวันตีระห่ำของสมุหราชสำนักสกุลคาโรลิงเจียนกับสถาบันศาสนาจักรที่โรม ผลประชัยนี้ถูกพันที่ต้องฟังพยาศัยซึ่งกันและกัน ทำให้เปียงที่ 3 สามารถสร้างสิทธิธรรม (Legitimacy) ของสกุลคาโรลิงเจียนในการยกฐานะจากสมุหราชสำนักมาเป็นกษัตริย์ราชวงศ์ใหม่ โดยอาศัยความเห็นชอบของศาสนาจักร และได้รับการสนับสนุนจากสันตะปาปาชาคาเรียส (Pope Zacharias, ค.ศ. 741-752) ตลอดจนการสนับสนุนของขุนนาง มีการประชุมทุนนางแห่งราชวงศ์ที่เมืองชาร์ซองส์ ใน ค.ศ. 751 ที่ประชุมทดลองแต่งตั้งให้เปียงที่ 3 เป็นกษัตริย์โดยการเลือกตั้งและได้รับความเห็นชอบจากขุนนางในอาณาจักร (King by the Right of Election) ซึ่งทางกับ กษัตริย์ราชวงศ์เมโรวิنجเจียน ที่เป็นกษัตริย์โดยชาติกำเนิด นอกเหนือไป ยังได้รับการเชิญ น้ามนต์ศักดิ์สิทธิ์จากนักบุญบอนนิเฟสซึ่งเป็นตัวแทนสันตะปาปา และอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า พิธีกรรมทางศาสนาคริสต์นี้บัวเปียงที่ 3 เป็นกษัตริย์แห่งราชวงศ์แรกที่ได้รับการแต่งตั้งจาก ตัวแทนสันตะปาปา พระองค์ซึ่งมีฐานะเป็นกษัตริย์โดยพระเมตตามารมย์ของพระผู้เป็นเจ้า (King by the Grace of God หรือ The Lord Anointed) ตั้งน้ำ้ กษัตริย์ราชวงศ์คาโรลิงเจียนซึ่งมี ภาระหน้าที่พิเศษเพิ่มจากกษัตริย์ราชวงศ์เมโรวิنجเจียน คือ มีหน้าที่รับใช้พระผู้เป็นเจ้า พิทักษ์ป้องศาสนาและทำนุบำรุงศาสนาจักร พิธีกรรมราชาภิเษกเป็นปีที่ 3 โดยการเชิญน้ามนต์ ศักดิ์สิทธิ์จะกล่าวเป็นพิธีกรรมหลักของกษัตริย์ในยุโรป โดยเฉพาะกษัตริย์ในเยอรมัน และจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์

ความสำคัญระหว่างอาณาจักรกับศาสนาจักร

ด้านอาณาจักร

การที่เปียงที่ 3 ซึ่งดำรงตำแหน่งสมุหราชสำนัก คิดจะเป็นกษัตริย์เสียเอง ในระยะนี้ เพราะความอ่อนแ้อยของกษัตริย์ชิลเดอริคที่ 3 แห่งราชวงศ์เมโรวิنجเจียนที่ได้รับความนิยม จากประชาชนน้อยมาก แต่เปียงที่ 3 เป็นสามัญชน ถ้าจะสถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ก็จะไม่

ศักดิ์สิทธิ์ จึงคิดให้สันตะปาปา และศาสนจักรสนับสนุน เพราะในระยะนี้ ศาสนามีอิทธิพลมากขึ้น เนื่องจากผลงานการปฏิรูปศาสนาของนักบุญอนันติเพลส ประกอบกับความศรัทธาเครื่องครัวดิน ศาสนาของเปปงที่ 3 ด้วย

ใน ค.ศ. 750 ศาสนจักรที่โรมถูกคุกคามจากพวกกลอมบาร์ด สันตะปาปาชาคาเรียสได้ขอ ความช่วยเหลือมาอย่างเปปงที่ 3 ด้วยความมั่นใจว่าเปปงที่ 3 จะต้องช่วยเหลือ เพราะมีผล ประโยชน์ร่วมกัน และเปปงที่ 3 ต้องการเป็นใหญ่เช่นกัน เปปงที่ 3 ได้ทูลถามถึงนักบุญหานักบุญสันตะปาปา ว่า “ในระหว่างบุคคลสองคนคือผู้ที่มีตำแหน่งเป็นกษัตริย์กับผู้ที่มีอำนาจในการปกครองแท้จริง ใครสมควรจะได้ปกครองแผ่นดิน” สันตะปาปา ตอบสนับสนุนให้เปปงที่ 3 อีกด้วยงานสถาปัตยกรรมเป็นกษัตริย์ของราชวงศ์คาร์โลสที่ 2 แห่งอาณาจักรแฟรงค์ ที่เมืองชัวร์ซองส์ อันเป็นสถานที่เดียวที่มีอาณาจักรกับกษัตริย์ชิลเดอร์ค ที่ 3 แห่งราชวงศ์เมโรวิنجเจียน ถูกขับออกจากราชบัลลังก์ และถูกคุมขังอยู่ในวัดเซนต์ เบอร์ดิน (St. Burdine Temple)

ด้านศาสนจักร

สันตะปาปาตอกย้ำในสภากาชาดที่ไม่แพกต่างจากสมมุทรชาสันักเท่าไรนัก ในเรื่องความเห็นถือล้ำ ระหว่างตำแหน่งกับอำนาจที่แท้จริง กส่าวรคือ สันตะปาปา ถือแม้ว่าจะทำหน้าที่เป็นผู้นำของ คริสต์ศาสนิกชนในยุโรปตะวันตก แต่โดยนิติบัญญัติ สันตะปาปา ทรงมีตำแหน่งเป็นเพียงตัวแทนของ จักรพรรดิแห่งคอนสแตนตินอเปลเท่านั้น จักรพรรดิแห่งคอนสแตนตินอเปลยังคงดำรงตำแหน่งเป็น “จักรพรรดิของชาวโรมัน” (Emperor of the Romans) จักรพรรดิกำหนดตนโดย他自己 และวิธี ปฏิบัติให้แก่สันตะปาปา ต่อมาในศตวรรษที่ 8 อำนาจการปกครองของสันตะปาปา เพิ่มขึ้นเป็น ลักษณะ เพราะข้าหลวงแห่งราเวนนา ซึ่งทำหน้าที่ต่างพระเบเนตรพระกรรณของจักรพรรดิแห่ง คอนสแตนตินอเปลเป็นศูนย์กลางสำคัญของสันตะปาปาในอิตาลี ต้องประสบกับภัยคุกคามของพวก กลอมบาร์ดที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณแม่น้ำไปทางตอนเหนือของอิตาลี ข้าหลวงแห่งราเวนนาไม่ อาจรักษาอำนาจของจักรพรรดิในควบสมุทรอิตาลีได้ย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับกรุง คอนสแตนตินอเปลเองก็ถูกโจมตีจากพวกมุสลิม ทำให้การติดต่อระหว่างกรุงคอนสแตนตินอเปล กับยุโรปตะวันตกเป็นไปได้ยาก ดังนั้น อำนาจการปกครองดินแดนทั่วๆ ในควบสมุทรอิตาลีจึงค่อยๆ ตกอยู่ในมือของสันตะปาปา เช่น อำนาจแต่งตั้ง ดอตตอนเจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่น การคุ้มครอง ราชบุตรและกฎหมายจักรพรรดิให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ความมั่งคั่งของสันตะปาปาแห่งโรม

มีส่วนสำคัญในการเพิ่มอำนาจให้แก่สันตะปาปา ที่โรม เพราะสันตะปาปา ไม่ต้องรอความเห็นชอบจากคอนสแตนตินเปลทหรือราเวนนา ใน การใช้จ่ายด้านต่างๆ เช่นจ้างทหารในกองทัพ การเจรจาตกลงกับศัตรุฝ่ายกรุงราชอาณาจักรอิตาลีอย่างเป็นเอกเทศ มีผลทำให้อำนาจการเมืองของสันตะปาปา แผ่ขยายควบคุมทั้งทหาร และพลเมือง

สันตะปาปาแห่งโรมต้องการจะยุกมิตรกับผู้ทรงอำนาจของอาณาจักรแฟรงค์ คือ ความขัดแย้งระหว่างสันตะปาปาที่โรมกับจักรพรรดิแห่งคอนสแตนตินเปลในปัญหาศาสนา เช่น การตีความคำสอน และค่าธรรมเนียมทางศาสนา การแต่งตั้งถอดถอนพระกาจยกเลิกพิธีกรรมทางศาสนา การคัดค้านการบูชาครูปัน (Iconoclastic)¹ จักรพรรดิลีโอที่ 3 (Emperor Leo III) แห่งคอนสแตนตินเปล มี诏การให้ทำลายบรรดาครูปันรูปวาดทางศาสนาให้หมดสิ้น ใน ค.ศ. 725 ทำให้สันตะปาปาเกรกอรีที่ 3 แห่งโรมไม่ยอมรับหลักการใหม่และข้าชวนให้คริสต์ศาสนิกชนในอิตาลีต่อต้านนโยบายศาสนาของจักรพรรดิลีโอที่ 3 แห่งคอนสแตนตินเปลว่าเป็นนโยบายของรัฐนอกจากนี้ในสมัยของสันตะปาปาฯ คาเรียสเองก็มีปัญหากับคอนสแตนตินเปล ก้าวคือจักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 5 ได้ส่งกองทัพเรือยึดซีซิลีและอิตาลีตอนใต้ประกาศถอดเข็มหัวส่องออกจากอำนาจของสันตะปาปาที่โรมโดยมอบที่ดินนั้นให้ชัชตองกับแพทริอาร์ชแห่งคอนสแตนตินเปล (Patriarch of Constantinople) มาครการนี้เป็นการลิด落ต่อน้ำแข็งของโรม สันตะปาปาฯ คาเรียส (Pope Zacharias) ได้ตอบด้วยการประกาศยกเลิกการห้ามเครื่องบูชาครูป สันตะปาปา ที่โรมเกรงว่า เมื่อจักรพรรดิแห่งคอนสแตนตินเปลจัดการบูชาภายนอกได้เรียบร้อยแล้ว มีกำลังเข้มแข็งขึ้น อาจจะมาจัดการกับสันตะปาปาที่โรม และทำลายหลักศาสนาอันบริสุทธิ์ของโรม ดังนั้น เพื่อป้องกันศาสนาจักรในอิตาลีจากการรุกรานของคอนสแตนตินเปลและพวกกลอมบาร์ด สันตะปาปาที่โรมจึงต้องหาพันธมิตรที่เข้มแข็ง คือ อาณาจักรแฟรงค์ ซึ่งก็ประสบผลสำเร็จ

ใน ค.ศ. 753 สันตะปาปัสตีเฟนที่ 3 (Pope Stephen III) และเปเปปังที่ 3 ได้มีการพบกันทำให้ความผูกพันแน่นขึ้นระหว่างนายทัพกับราชวงศ์คาโรลิงเจียนกับสันตะปาปา สันตะปาปัสตีเฟนที่ 3 ได้ทำพิธีเชิญนามตั้งตึกสิทธิ์ให้แก่เปเปปังที่ 3 และโอลร์ 2 พระองค์ คือ ชาวดัลส์และชาวโอลร์ เพื่อย้ำฐานะพิเศษของราชวงศ์คาโรลิงเจียนและกำหนดให้ผู้ส่วนใหญ่มีดูฐานะพิเศษของราชวงศ์คาโรลิงเจียนอย่างหนัก คือ บันพพานียกรรม (Excommunicate) เป็นการขับบุคคลออกจากศาสนา ไม่ประกันพิธีกรรมใดๆ ทั้งสิ้นจากทางศาสนา ห้ามเขุนนางแฟรงค์

¹ Thompson, PP.133-4.

เลือกบุคคลอื่นที่ไม่ถือกำเนิดจากผู้ที่ได้รับการเจิมน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์จากสันตะปาปา เป็นกษัตริย์ นอกจากนี้ยังมอบตำแหน่งผู้พิทักษ์โรม (Patrician of the Romans) หรือผู้ป้องกันศาสนาจักรที่โรม (Protector of the Roman Church) ให้กษัตริย์เปเปงที่ 3 เพื่อเฉลิมพระเกียรติ

การกระทำของสันตะปาปาสตีเฟนที่ 3 ครั้งนี้ได้รับผลลัพธ์คุ้มค่า กษัตริย์เปเปงที่ 3 ได้ทำสัญญาไว้ต้า ยาเดรียนี (Vita Hadriani) ค.ศ. 754 กับสันตะปาปาสตีเฟนที่ 3 ในการช่วยเหลือสันตะปาปา ให้พ้นจากการคุกคามของพวกกลอมบาร์ด ใน ค.ศ. 755 กษัตริย์เปเปงที่ 3 ตีดินแดนของพวก กลอมบาร์ดและราเวนนาได้ กษัตริย์เปเปงที่ 3 ได้มอบกุญแจเมืองในอิตาลีภาคเหนือ บริเวณใต้ ภูเขายอลาปีและแม่น้ำไป ให้แก่สันตะปาปา ใน ค.ศ. 756 ต่อมาเรียกว่า “การบริจาคของเปเปง” (Donation of Pepin)¹ ซึ่งเป็นการทำตามสัญญาไว้ต้า ยาเดรียนี

ในครุฑ์ความสำคัญ “การบริจาคของเปเปง”

1. การที่กษัตริย์เปเปงที่ 3 มอบที่ดินภาคเหนืออิตาลีให้แก่สันตะปาปา เป็นการแสดงว่า ยานาจกรไม่มีเจตนาจะรวมศาสนาจักรเข้ามาไว้ในอำนาจ

2. กษัตริย์เปเปงที่ 3 อาจจะมีความรู้ว่าไม่ถูกต้องเกี่ยวกับกฎหมายอิตาลีภาคเหนือ เพราะพวกแฟรงค์พยายามเอาอิตาลีมาขึ้นกับอำนาจจักรแฟรงค์ ในเวลาต่อมา

3. “การบริจาคของเปเปง” ได้กล่าวเป็นรัฐภัยได้อำนาjsันตะปาปา (The Papal States) มีผลทำให้สันตะปาปา ซึ่งเป็นประมุขทางศาสนาได้เป็นประมุขของรัฐสันตะปาดาวย สันตะปาปา มีอำนาจทั้งทางศาสนาและการเมืองการปกครอง

4. กษัตริย์เปเปงที่ 3 อาจจะเชื่อในเอกสารปลอมที่เรียกว่า “การบริจาคของคอนสแตนติน” (Donation of Constantine) กำหนดว่า จักรพรรดิคอนสแตนติน มอบอำนาจการปกครอง อิตาลีให้แก่สันตะปาปาซิลเวสเตอร์ (Pope Sylvester) ผู้ช่วยเหลือให้จักรพรรดิคอนสแตนติน หายจากการเป็นโรคเรื้อรัง ทำให้จักรพรรดิคอนสแตนตินระลึกในบุญคุณ หันมาเดือนใจศาสนาก里斯ต์ แต่งตั้งให้บิชอปแห่งโรมมีฐานะเหมือนบิชอปทั้งหลาย และบ้ายเมืองหลวงไปอยู่กรุงคอนสแตนตินเปิล เพื่อเปิดโอกาสให้สันตะปาปามีอำนาจในอิตาลีภายหลังมีการพิสูจน์ว่า “การบริจาคของคอนสแตนติน” เป็นของปลอม ทำขึ้นเพื่อให้อำนาจบิชอปแห่งโรมมีมากกว่าที่อื่นๆ แต่ยังไงก็ตามในสมัยกลาง

¹ Thompson, P.202.

กฎหมายคือ จารีตประเพณีที่袭承กันมา แล้วนำมาปฏิบัติ หรือเรียนซึ่นเป็นลายลักษณ์อักษร การที่กษัตริย์เปียงที่ 3 ยอมรับเอกสาร “การบริหารของคองสแตนดิน” และ “การบริหารของ เปียง” มีผลทำให้สันตะปาปา ที่ไม่มีอำนาจสูงสุดเห็นอกว่าปีชอบอีนๆ มีอำนาจเหนืออิตาลี และเหนือศาสนาพิษชนาทุกคนรวมทั้งกษัตริย์ด้วย

นักประวัติศาสตร์ยุคกลางวิเคราะห์ว่า “การบริหารของเปียง” เป็นที่มาของปัญหาสำคัญ ในการรวมอิตาลีในสมัยต่อมา เพราะสันตะปาปาต้องการมีอำนาจทางการเมืองเหนืออิตาลี ทำให้อิตาลีถูกใจตีจากมหาอำนาจทางการเมืองภายนอก หรือศัตรุของสันตะปาปาตลอดเวลา อิตาลี จึงเต็มไปด้วยการสู้รบกับต่างชาติ หรือสู้รบกับเองระหว่างครรภ์ต่างๆ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อิตาลีรวมชาติได้ช้า อิตาลีรวมชาติได้สำเร็จในศตวรรษที่ 19

การขยายอาณาเขต

กษัตริย์เปียงที่ 3 มีความสามารถมาก พยายามทำให้มีการรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง (Centralization) ภายหลังเมื่อกษัตริย์เปียงที่ 3 รับ重任พระกลอมbard ในค.ศ. 756 แล้วพระองค์ ก็หันมาปรับปรุงแคว้นอโวแคน ที่เคยให้ที่พักและช่วยเหลือศัตรุทางการเมือง ตลอดจนการที่แคว้นอโวแคนบังอาจเก็บภาษีทรัพย์สินของสถาบันศาสนาอย่างเข้มงวด กษัตริย์เปียงที่ 3 ได้ยกทัพเข้ายึดเมืองเซพติมานีย (Septimania) จากพวกมัวร์หรือพวกมุสลิมในสเปนได้ เมื่อนี้ เบรียบเหมือนเมืองหน้าค้านของแคว้นอโวแคน กษัตริย์เปียงที่ 3 ได้ใช้มีองนี้เป็นฐานทัพเข้าโจมตี แคว้นอโวแคนจนได้รับชัยชนะ ใน ค.ศ. 768 แคว้นอโวแคนจึงตกเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแฟรงค์ ด้วยความช่วยเหลือจากกษัตริย์ของอาณาจักรแฟรงค์

การปกครองภายใน

นโยบายเด่นที่สุด คือเรื่องศาสนา กษัตริย์เปียงที่ 3 ส่งเสริมการปฏิรูปศาสนาทรงเห็น ความจำเป็นที่ศาสนาต้องรักษาความมีระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด และวางกฎเกณฑ์ของชีวิต สงฆ์ในวัดแบบสำนักบัวช (Monastery) ซึ่งเริ่มเกิดขึ้นประมาณ ค.ศ. 500 ภายใต้การนำของ นักบุญเบเนดิกต์ (St. Benedict) ใน ค.ศ. 520 ได้มีสำนักอุปถัมภ์ม่อนเต คาสโน (Monte Casino) พระในสำนักบัวชของนักบุญเบเนดิกต์ เรียกว่า พระลูกอุปถัมภ์ (Regular Clergy) หลักปฏิบัติสำคัญ คือ มีใจบุญ (Charity) มีชีวิตอยู่อย่างสมดุล (Poverty) และมีวินัยเชื่อฟัง (Obedience)

หน้าที่หลักของพระในสำนักบัวช

- การประกอบพิธีกรรมทางศาสนาร่วมกัน และสวดมนต์วันละ 4-5 ชั่วโมง
- การทำงานร่วมกันในทุกงาน ให้ความรู้ทางการเกษตรกรรมแก่ชาวไร่ชาวนา เช่น แนะนำการเพาะปลูกพืชพันธุ์ต่างๆ การฝึกพืชหมุนเวียน ก่อสร้างคือ ให้พระเป็นตัวอย่างของเกษตรกร
- การศึกษาเล่าเรียน ย่านพระคัมภีร์และคำสอนต่างๆ ของพระผู้ใหญ่ พระในสำนักบัวชมีส่วนสำคัญ ในการแปลเอกสาร รักษาเอกสาร และฝึกเสริมวิชาการ

การปกครองในสำนักบัวชเลียนแบบการปกครองโรมัน คือ มีการแบ่งลำดับชั้นพระ หัวหน้าพระเรียกว่า เจ้าอาวาส (Abbot) พระ (Monks) เป็นผู้เลือกเจ้าอาวาส ซึ่งอยู่ในตำแหน่งคลอเดชิต เจ้าอาวาสแต่งตั้งพระอื่นๆ ทำหน้าที่ช่วยปกครองบริหารวัด (Obedientiary) ตามลำดับชั้นในการปกครองอย่างเข้มงวด มีผลทำให้สำนักบัวชครอบคลุมจากการโจมตีของพวก盎格ริยานและเป็นสถานที่เพียงแห่งเดียวที่สงบสุขในอาณาจักรโรมัน ในศตวรรษที่ 6 นิกายเบเนดิคติขยายนบทบาทข้ามไปทางอังกฤษ ต่อมาในศตวรรษที่ 8 นักบุญบอนนิเฟสต์ได้นำศาสนาแบบสำนักบัวชกลับมาอูโรป อีกครั้งหนึ่งในสมัยกษัตริย์เปียงปีที่ 3 ตั้งนิกษัตริย์เปียงปีที่ 3 จึงได้เชิญนักบุญบอนนิเฟสนามาช่วยปฏิรูปศาสนา มีการประชุมสังฆหลักครั้ง และออกบัญญัติสังฆว่าจะต้องเรียกประชุมศาสนากุปปี มีการฟื้นฟูวัดที่ถูกทำลาย ทำการแต่งตั้งพระและเจ้าอาวาสตามวัดที่ขาดแคลน นอกจากนี้นักบุญบอนนิเฟส ยังกำหนดให้อาร์คบิชอปของศิมะรุจะต้องได้รับเครื่องแต่งกายจากสันตะปาปาที่โรม และต้องสถาบันว่าจะซื้อตัวด้วยเงิน ทำกับว่าเป็นการเสริมอำนาจยิ่งใหญ่ของสันตะปาปาที่โรม เป็นการเริ่มอำนาจสูงสุดของสันตะปาปา (Papal Supremacy) ในยุโรปตะวันตก

กษัตริย์เปียงปีที่ 3 สันพระชนม์ใน ค.ศ. 768 อาณาจักรแฟรงค์ถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ครอบครองโดยชาร์ลส์ โอรสของคีใหญ่ ต่อนาได้รับการยกย่องเป็นชาร์ลส์เลโอนามกุหรือชาร์ลส์ผู้ยิ่งใหญ่ (Charlemagne หรือ Charles, The Great, ค.ศ. 768-814) ได้ตั้งแคนทาร์ก็และทางตะวันออก ต่อมาอีก 3 ปีใน ค.ศ. 771 カラโนมาญสันพระชนม์ ชาร์ลส์จึงได้ปกครองอาณาจักรแฟรงค์แต่ผู้เดียวและได้สร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่อณาจักรแฟรงค์ของราชวงศ์カラโนมาญ เนื่องจากเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของยุโรปตะวันตก

กิจกรรมการเรียนที่ 1

- ให้นักศึกษาค้นคว้าเบรี่ยนเทียนบทบาทของกษัตริย์ในราชวงศ์เมโอดิงเจียน และกษัตริย์ในราชวงศ์ค่าโกรังเจียนของอาณาจักรแฟรงค์เพื่อต้นการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม และศาสนา
- ให้นักศึกษาอธิบายว่าทำไนกษัตริย์โคลวิสซึ่งหันมานับถือศาสนาคริสต์ใน ค.ศ. 496 และมีผลต่อร่องรอยปางไว้ต่ออาณาจักรแฟรงค์ และคริสต์ศาสนจักร
- ให้นักศึกษาวิเคราะห์ความสำคัญของ "การบริหารของเปเปปง"

2. บทบาทและความสำคัญจักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุ (Emperor Charlemagne, ค.ศ. 768-814)

จักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุยถือว่าเป็นใหญ่ของอาณาจักรแฟรงค์ เป็นแม่พิพากษาท้องถิ่นและนักการปกครองที่สามารถ โปรดสั่งสั่ง ทำสังคมขยายอาณาเขต นิยมการแต่งกายตามแบบชาวแฟรงค์ คือ สวมรองเท้าบูทที่มีสายรัดขึ้นมาถึงเข่า นิยมการเกงสั้นและเสื้อคุณยาว คำเป็นชีวิตแบบเรียบง่าย ปกครองอาณาจักรแฟรงค์นานถึง 46 ปี ทำให้มีโอกาสเผยแพร่ขยายอาณาจักรออกไปย่างกว้างขวาง กล้ายเป็นจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่ในยุโรปตะวันตก หลังจากจักรพรรดิโรมันตะวันตกสิ้นไปแล้ว

บทบาทและผลงานสำคัญของจักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุ

การทำสังคมขยายอาณาเขต

จักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุยทำสังคมปราบศัตรู และขยายอาณาเขตได้อย่างกว้างขวาง ในสมัยนี้มีสังคมสำคัญ 4 ครั้ง

1. สังคมทำลายอำนาจของพวกโอมบาร์ด

ใน ค.ศ. 774 จักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุยสามารถปราบพวกโอมบาร์ดยึดเมืองปาเวีย (Pavia) เมืองหลวงของอาณาจักรโอมบาร์ดได้สำเร็จ จักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุยเดินทางไปร่วมและยืนยันเรื่องการบริหารของเปเปปงที่ยกติดแคนไม้ให้ล้านทะปานป่า แต่ลดปริมาณที่ระบุไว้ในสัญญาไว้ตัว อาเดรียนี (Vita Hadriani) ให้เหลือเพียงแต่ตอนให้ของแม่น้ำไป หลังจากสังคมครั้งนี้ จักรพรรดิชาร์ลสเลโอนมาตุ

กลไกเป็นกษัตริย์แห่งลอมบาร์ด (The Crown of the Lombards ค.ศ. 774)¹ ตินแคนต่างๆ ของพวกลอมบาร์ดเป็นส่วนพิเศษเพิ่มขึ้นของอาณาจักร ในตอนต้นจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญกร ยอมให้พวกชุนนางลอมบาร์ดมีสิทธิอิปกรองตนเอง แต่เมื่อมีกบฏเกิดขึ้นจึงลดตำแหน่งชุนนางจากดยุคมาเป็นเคาน์ และส่งชุนนางแฟรงค์ไปปกครองด้วย

นอกจากนี้จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญ ยังทรงได้รับตำแหน่งผู้พิทักษ์ชาวโรมัน (Partician of the Romans) มีอำนาจเหนือตินแคนของสันตะปาปา และตินแคนอีนที่ ๒ ในอิตาลี จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญได้ถืออำนาจนี้ออกคำสั่งให้สันตะปาปา ปกครองอิตาลี ในฐานะเป็นตัวแทนอำนาจทางโลกในตินแคนอิตาลี จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญต้องการจะครอบครองควบสูงอิตาลีทั้งหมด แต่ไม่สำเร็จ เพราะบุตรเขยของดยุคแห่งทัสคานีที่ถูกขับไล่จากลอมบาร์ด ตั้งตัวเป็นเจ้าชายแห่งแคลวันเบนบิเอนโน (Prince of Benevento) ปกครองเนเปิล ขณะเดียวกันจักรพรรดิบิเซนทิน ยังคงยึดครองซิซิลี เพื่อใช้เป็นฐานทัพเข้าโจมตินแคนอิตาลี แต่อย่างไรก็ตามจากสองความกับลอมบาร์ด จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญเป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจสมบูรณ์ในอิตาลีไม่เฉพาะแต่กับชุนนางพระราชทานนั้น แต่รวมถึงชุนนางบรรพชิตและสันตะปาปาด้วย ตั้งนี้จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญจึงเป็นกษัตริย์ของชาวแฟรงค์และชาวลอมบาร์ดและผู้พิทักษ์ชาวโรมัน (King of the Franks and Lombards and Patrician of the Romans)

2. สองครามยับยั้งการขยายอำนาจของพวกมัวร์ในสเปน

การต่อสู้ระหว่างอาณาจักรแฟรงค์กับพวกมัวร์ในสเปนมีมาข้านาน จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญต้องการปลดเบ็ดื่องความทุกข์ยากของพวกคริสต์เทียนที่อยู่ภายใต้การปกครองของพวกนับถือศาสนาอิสลามในสเปน ต้องการทำลายภัยคุกคามอาณาจักรทางตอนใต้บริเวณเทือกเขาเพรนีส จากพวกมัวร์ในสเปน ในค.ศ. 778 กองทัพของจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญเข้าโจมตีพวกมัวร์ในสเปน ประสบกับความพ่ายแพ้จึงถอยท้อกลับพร้อมกับการลงโทษพวกมัวร์ด้วยการเผาทำลายเมืองต่างๆ ตามเส้นทางถอยท้อ การกระทำการเช่นนี้ ทำให้พวกบาสก์ (Basque) ในแคว้นนา瓦ร์กิรชัดคัน และได้ตอบตัวยการโจนติกองทัพหลังของจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามาญที่เมืองรองเซสวาเลส (Roncesvalles) ในบริเวณช่องเขาเพรนีส มีผลทำให้แม่ทัพที่คุ้มกองหลัง คือ โรลังค์ (Roland) ถูกฆ่าตายพร้อมด้วยไฟร์พลจำนวนมาก ความเสียหายจากสองครั้งนี้รุนแรงมาก ต่อมาความทรงจำเกี่ยวกับสองครามแห่งร่อง泽สวาเลสนี้ได้กล่าวเป็นความลงทะเบียนไว้ บันดาลให้เกิดวรรณกรรม

¹ Thompson, P.240.

ผู้ร้องเสล็ชช์เนอก ในปลายศตวรรษที่ 11 คือ มหากาพย์โรลังค์ (*Chanson de Roland*)¹

สองครามในสเปนกินระยะเวลา ตั้งแต่ ศ.ศ. 778 ถึง ศ.ศ. 806 เป็นการรบที่จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก เพียงแต่สร้างรัฐกันชนทางตอนใต้ของอาณาจักรแฟรงค์ คือ อาณาจักรนาوار์ และทำให้เกิดคุกคามจากพวกมัวร์ หมดความหมายโดยสืบเชิง

3. สองครามตะวันออกเพื่อปราบพวกชาวาร์และพวกบราเวเรีย

ใน ศ.ศ. 791 จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ ปราบพวกชาวาร์และพวกบราเวเรียได้เป็นผลสำเร็จ นับว่าเป็นครั้งแรกที่ตนเป้าเยื่อรวมมั่นทั้งหมดได้เข้ามาร่วมกันภายใต้การบังคับบัญชาเดียวกัน มีการจัดตั้งชุมชนตามพรัอมแคนใหม่บริเวณคุณแม่น้ำดาบูบ ได้แก่ ออสเตรีย และอังกฤษในปัจจุบันและเป็นการเปิดพรัอมแคนให้แก่ศาสนาก里斯ต์ด้วย

4. สองครามทางเหนือเพื่อปราบปรามพวงแซกชัน สถาฟ์ และเดนส์

จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ เริ่มทำการสองครั้ง กับพวกแซกชัน ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำไรน์ และแม่น้ำเอลบี ระหว่าง ศ.ศ. 772-785 พระองค์ได้รับชัยชนะ และผนวกดินแดนของพวกแซกชัน เข้ามาอยู่ในอาณาจักรแฟรงค์ มีการฝ่าขยายศาสนาก里斯ต์ไปยังพวกแซกชัน ซึ่งยังเป็นพวกรุติให้หันมานับถือศาสนาก里斯ต์ แต่พวกแซกชันยังคงรักษาธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมของตนไว้ได้

ส่วนพวกสถาฟ์และพวกเดนส์ที่อยู่ทางตอนเหนือ ได้ทำตัวเป็นพวกท่อต้านการขยายตัวของศาสนาก里斯ต์ที่จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ส่งไปเผยแพร่ศาสนายังจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ปราบพวกสถาฟ์และพวกเดนส์ได้สำเร็จ และเผยแพร่ศาสนายไปยังดินแดนภาคเหนือด้วย

ในตอนต้นศตวรรษที่ 9 อาณาจักรแฟรงค์ของจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์มีอาณาเขตกว้างขวางได้ดินแดนยุโรปตะวันตกทั้งหมดรวมถึงดินแดนเยอรมัน ยกเว้นภาคอังกฤษและโปรตุเกสเท่านั้น อำนาจของจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์สูงสุดที่สุดที่ด้านอาณาจักรและศาสนาจักร จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ยึดถือประเพณีของพวกแฟรงค์ที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณว่า กษัตริย์ของอาณาจักรแฟรงค์จะต้องเป็นผู้ปกคล้อง ผู้นำและผู้ปกป้องศาสนาให้พ้นจากหลักการผิดๆ และจากพวกรุติ ดังนั้น ใน ศ.ศ. 796 จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญ์ได้วิบการยกย่องว่าเป็นชุมนุมและบิดา กษัตริย์และพระ ผู้นำและผู้ชี้แนะชาวคริสต์เดินทั่วหมด (*Lord and Father, King and Priest, the Leader and Guide of all Christians*)

¹ Thompson, P.244.

ความสัมพันธ์กับศาสนาจักรและพิธีราชากิเบก ค.ศ. 800

จักรพรรดิ查ร์ลส์เลโอนามาญตรະหนักตีถึงการหน้าที่ของพระองค์ที่จะต้องปกป้องคุ้มครองคริสต์ศาสนาทั้งภายในและภายนอกอาณาจักร ทางด้านภายนอกอาณาจักรพระองค์ออกประกาศบังคับให้ประชาชนหันมานับถือศาสนาคริสต์ และให้ทุกคนทำพิธีล้างบาป หากใครซึ่งจะมีโทษปรับจนถึงประหารชีวิต โดยได้จัดตั้งอาสามท์ดินแดนเยอรมัน หน้าที่สำคัญของพระคือการรักษาหลักคำสอนในศาสนาให้บริสุทธิ์ ส่วนหน้าที่ของสันตะปาปา ซึ่งเป็นประมุขทางศาสนา คือ การสนับสนุนและเชื่อพึ่งพระราชนิจฉัย หรือนโยบายของจักรพรรดิเพื่อบรรลุเป้าหมายของศาสนา ทางด้านภายนอก จักรพรรดิ查ร์ลส์เลโอนามาญตร์ทำสังคมตามสู่สันติภาพกันของศาสนา เช่น พากมุสลิม หรือการบังคับให้พากนอกรัฐหันมานับถือศาสนาคริสต์ เช่น พากอาوار์ พากบาราเรีย และพากแซกชัน เป็นต้น

สันตะปาปาสิโอที่ 3 (Pope Leo III, ค.ศ. 795-816) ได้วับตำแหน่งต่อจากสันตะปาปา เอเดรียนและต้องประஸกับความทุนวยในสำนักสันตะปาปา สันตะปาปา สิโอที่ 3 ไม่อาจจะขอความช่วยเหลือจากจักรพรรดิซีโน (Emperor Zeno) แห่งจักรพรรดิโรมันตะวันออกได้ เพราะมีเรื่องพิพาทกันอยู่ ดังนั้นสันตะปาปาสิโอที่ 3 ได้ขอความช่วยเหลือมาอย่างจักรพรรดิ查ร์ลส์เลโอนามาญ ซึ่งได้เสด็จมาอิทัลลีอิกครั้งหนึ่งใน ค.ศ. 800 ซึ่งตรงกับวันคริสต์มาส สันตะปาปาสิโอที่ 3 ก็อเป็นโอกาสตี ด้วยการสวมมงกุฎให้กับจักรพรรดิ查ร์ลส์เลโอนามาญ ขณะที่พระองค์คุกเข่ากับพื้นและสวัสดิ์มต์อยู่ในโบสถ์เซนต์ปีเตอร์ ในขณะเดียวกันพากเจ้าทุนนางที่เข้ามาร่วมประชุมได้เปล่งเสียงด้วยพระพาร "To Charles Augustus Crowned by God, Great and Pacific Emperor of the Romans, Life and Victory..."! สันตะปาปายังได้ทำพิธีราชากิเบกทางศาสนา แบบที่เคยปฏิบัติต่อจักรพรรดิแห่งจักรพรรดิโรมันตะวันตกในอดีต เพื่อกับว่าเป็นการรือที่นับจักรพรรดิโรมันขึ้นมาใหม่ทางตะวันตก ซึ่งเว้นว่างไปเป็นเวลา 324 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 476 เป็นต้นมา เหตุการณ์ครั้งนี้ มีความสำคัญมากต่อประวัติศาสตร์ทั้งทางด้านอาณาจักรและศาสนาจักร เพราะต่อไปสถาบันสันตะปาปา จะยังคงอานาจิสิทธิในการแต่งตั้งและถอดถอนผู้นำของดินแดนต่างๆ จนทำให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างสถาบันสันตะปาปา กับสถาบันกษัตริย์ และแตกแยกกันในที่สุด

¹ Carl Stephenson, *Medieval History : Europe From the Second to the Sixteenth Century*. (New York : Harper and Brothers, 1951), P.138.

ภาพพระเจ้าชาร์ลเลอมาญอยู่ในชุดเสื้อคลุมขุนนางขั้นสูง
ของพากแพร็งค์มือกือสูกแก้วและคทาเป็นเครื่องราชกุญแจ

ภายหลัง ค.ศ. 800 จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัยพยายามดำเนินนโยบายให้สอดคล้องกับฐานะใหม่คือ ต่างจากหนึ่งจักรพรรดิของจักรพรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการดำเนินนโยบายปกคล่องให้สอดคล้องกับจักรพรรดิแห่งกรุงคอนстанติโนเปล ในเวลาเดียวกันนี้ ในสมัยนี้ คำว่า จักรพรรดิโรมัน หมายถึง จักรพรรดิโรมันตะวันออก แต่จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัยทรงพิจารณาเห็นว่าจักรพรรดิในความหมายเดิมของโรมัน ได้สูญเสียไปแล้ว แต่ขณะนี้มี 2 จักรพรรดิที่เป็นเอกเทศและเป็นอิสระต่อกัน คือ จักรพรรดิโรมันตะวันออกและจักรพรรดิโรมันตะวันตก ที่สามารถจะปะรองคงกันได้เพื่อสันติภาพของจักรพรรดิ

ภาพสันตะปาปาลีโอที่ 3 สวมมงกุฎให้พระเจ้าชาร์ลส์เลโอนามัย
ผู้กำลังคุกเข่าอยู่ที่ในสังฆ์เบนต์ ปีเตอร์

จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัยไม่ต้องการจะถูกกล่าวหาว่าแย่งอำนาจจากจักรพรรดิ บิแซนทิน เพราะสันตะปาปา ไม่มีสิทธิ์จะแต่งตั้งจักรพรรดิ แต่จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัย ต้องการมีอำนาจมาก ที่สุดเท่าที่จะเป็นการถูกต้องตามประเพณีโรมัน ซึ่งจะเป็นจักรพรรดิได้ถูกต้อง ต้องให้สภานิติ เป็นผู้แต่งตั้งและประชากันรับรอง หรือหากว่ามีจักรพรรดิอยู่แล้ว ก็ให้จักรพรรดิองค์เดิมรับรอง จักรพรรดิองค์ใหม่ว่าเป็น จักรพรรดิร่วมกัน (Co-Regent Emperors) ซึ่งเคยมีมาในประวัติศาสตร์ แต่ในกรณีที่จะอ้างสิทธิครอบครองอาณาจักรโรมันด้วยเป็นการยก ในระยะหลังจักรพรรดิโรมัน ตะวันออกมีสหรัฐปกครอง ซึ่งเป็นการผิดประเพณีโรมัน คือ พระนางไอเรน (Empress Irene) และได้ขับพระไอเรน คือ จักรพรรดิคอนสแตนตินที่ 6 ไปกักขัง เท่ากับบลลังก์จักรพรรดิโรมันตะวันออก ว่างลง ดังนั้นจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัยจึงไม่ได้แย่งชิงอำนาจแต่อย่างใด แต่จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัย

ยังไม่ทรงพอพระทัย ต่อความมั่นของพระองค์ที่ทรงพยายามห่วงโซ่และบังคับให้จักรพรรดิโรมัน ตะวันออกยอมรับอำนาจของพระองค์โดยไม่ถือว่าเป็นการปักครื่องร่วมกัน ในที่สุดความพยายาม ของพระองค์ก็ประสบผลสำเร็จ คือ จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญได้เสนอขอสืบทอดเนื้อตินแคนเนนเตีย (Venetia) และดาลเมเนีย (Dalmatia) คืนให้แก่จักรพรรดิบีเซนติน¹ เพื่อแลกเปลี่ยนกับการที่กรุง คองสแตนต์โนเปิดจะรับรองตำแหน่งจักรพรรดิโรมันของพระองค์ ซึ่งประสบผลสำเร็จในค.ศ. 812 เท่ากับว่าจักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญมีฐานะเป็นจักรพรรดิโรมันที่ถูกต้อง แต่พระองค์ไม่โปรดให้คุณะ รัฐบาลของพระองค์อยู่ที่กรุงโรม จึงได้จัดตั้งเมืองหลวงและสร้างพระราชวังการรัชท์ที่เมืองอาเชน (Aachen) หรือเมืองเอ็กซ์ ลَا ชาเพล (Aix-la Chapelle)² ซึ่งมีลักษณะคล้ายแบบมาจากกรุง คองสแตนต์โนเปิด และถูกยกเป็น “กรุงโรมใหม่” (The New Rome) ที่อยู่ในดินแดนเยอรมัน

การที่สันตะปาปาสิโอที่ 3 สามารถกฎจักรพรรดิให้แก่จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญทำให้มีปัญหา ภายหลังว่า อำนาจอาณาจักรกับอำนาจศาสนจักร ใครจะใหญ่เหนือกว่าใคร เพราะการกระทำ เช่นนี้ของสันตะปาปาเหมือนว่า ตำแหน่งจักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญได้มาโดยการมอบให้ของ สันตะปาปาสิโอที่ 3 ซึ่งทำให้จักรพรรดิโรมันตะวันตกได้กล่าวเป็นจักรพรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ (The Holy Roman Emperor) ตำแหน่งจักรพรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ครั้งนี้นับว่าเป็นก้าวแรก ของทฤษฎีการเมืองแบบใหม่ ที่ถูกยึดถือมาติดต่อสมัยกลาง คือ ทฤษฎีด้าน 2 เส้น (The Theory of Two Swords) ที่กล่าวถึง อำนาจอาณาจักรและอำนาจศาสนจักร เน้นความเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกันของอาณาจักรคริสต์เทียน รวมกล่าวโดยทั่วไปได้ว่า จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญเป็นผู้ก่อตั้ง กลุ่มประเทศอยู่ในประวัติศาสตร์คริสต์ที่ทำให้แนวความคิดของยุโรปถูกแบ่งเป็นละตินโรมันซึ่งเป็นยุโรป และกรีกบีเซนตินซึ่งไม่ใช่ยุโรป

จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญเข้าใจถูกประسنคือตนนั้นของสันตะปาปาสิโอที่ 3 ในกระบวนการมองถูก ให้พระองค์ได้เป็นอย่างตัวว่า ศาสนาจักรต้องการมีอำนาจเหนืออาณาจักร ดังนั้นพระองค์ไม่โปรดที่ จะรับตำแหน่งจักรพรรดิจากสันตะปาปา เพราะพระหน้าก็ถึงความสำ้าคัญเป็นอย่างเหลียง นอกจากนี้การที่ จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญทำให้ตำแหน่งจักรพรรดิเป็นไปโดยชอบธรรมจากการยอมรับของ จักรพรรดิโรมันตะวันออกแล้ว พระองค์ยังได้จัดให้มีการสืบราชสมบัติราสึจิงเจียนด้วยการแต่งตั้งไวรส

¹ Stephenson, P.138.

² John L. Stipp, C. Warren Hollister and Allen W. Dirim. *The Rise and Development of Western Civilization*. 2 nd.ed., (New York : John Wiley Sons, Inc., 1972), P.366.

คือ พระเจ้าหลุยส์ ให้เป็นผู้ปกครองร่วม (Co-Regent) โดยที่จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญเป็นผู้สาม
มกุฎให้เอง เพื่อเป็นการตัดตอนอำนาจจากการอ้างสิทธิของสันตะปาปานอนาคตเรื่องการแต่งตั้ง
จักรพรรดิ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาทายาทรุ่นหลังๆ ของจักรพรรดิไม่เข้าใจอุดประสงค์น้อย่างแท้จริง
กลับทำให้สันตะปาปามีอำนาจมากขึ้น ด้วยการขอร้องให้สันตะปาปาร่วมมกุฎให้ กษัตริย์ในค.ศ.
850 พระเจ้าหลุยส์ที่ 1 เดินทางไปวิหารเซนต์ ปีเตอร์ที่โรม เพื่อรับการสวมมงกุฎจากตัวเองจาก
สันตะปาปา

พัฒนาการเมือง การปกครอง

อำนาจของกษัตริย์มีการพัฒนาจากรูปแบบต่างๆ ได้แก่ แบบเยอรมัน มีการปกครองแบบ
บิดาปกครองบุตร ผสมกับแบบแนวความคิดของโรมัน ได้แก่ หลักเทวสิทธิ์ของกษัตริย์ ที่มีอำนาจ
เดียวขาด และแนวความคิดของศาสนาคริสต์ ที่เชื่อว่าอำนาจของกษัตริย์มาจากพระเจ้า

ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญแห่งราชวงศ์คาโรลิงเจียน อำนาจของ
กษัตริย์ขยายมากขึ้น เพราะความสามารถส่วนพระองค์ ทำให้จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญได้ถูกยกเป็น
ผู้นำอย่างแท้จริงของจักรวรรดิยุโรปตะวันตก ทั้งทางด้านอำนาจจักรและศาสนาจักร อันเป็นการ
พัฒนาความเชื่อตั้งเดิมของอนารยชนแห่งแฟรงค์ที่ว่าอำนาจของกษัตริย์ได้รับมอบหมายมาจากพระเจ้า
ให้มาปกครองทั้งอาณาจักรและศาสนาจักร นอกจากนี้ จักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญได้สร้างอา
แนวความคิดของนักบุญอภิสิทธิ์ ที่เชื่อบนหลักสือเรื่อง เทวนคร (City of God) ก่อสร้างว่า
อาณาจักรที่ครองอาณาจักรในพระเจ้า จะเป็นสะพานเชื่อมให้มุขย์ได้สัมผัสกับเทวนครของพระเจ้า
เมื่อสิ้นชีวิตแล้วจะได้ไปอยู่ในเทวนครชั่วบิวันต์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของ
จักรพรรดิแห่งจักรวรรดิคริสต์เดียนตะวันตก ที่จะต้องดูแลความสงบสุขของประชาชน เพื่อชีวิต
นิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้าหรือเทวนคร

พิธีราชาภิเษกมี 2 ครั้ง

ครั้งแรกเป็นพิธีราชาภิเษกทางโลก (Lay Coronation) ซึ่งกระทำโดยจักรพรรดิ

ครั้งที่สองเป็นพิธีราชาภิเษกทางธรรม (Papal Coronation) ซึ่งกระทำโดยสันตะปาปา

พิธีราชาภิเษกเป็นธรรมเนียมใหม่ที่ชาวแฟรงค์รับมารากวัฒนธรรมโบราณเพื่อเพิ่มพูน
พระราชอำนาจศรีของกษัตริย์แห่งแฟรงค์ นอกเหนือจากตำแหน่งจักรพรรดิ พิธีราชาภิเษกแบบโรมัน
เพิ่มใช้ในสมัยกษัตริย์เบบังที่ 3 และพัฒนาสูงสุดในพิธีราชาภิเษกของจักรพรรดิชาาร์ลเลอมาญ
ในค.ศ. 800 กษัตริย์ เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่แบ่งแยกผู้มีสิทธิในราชบัลลังก์ออกจากสามัญชน โดยใช้

พิธีเฉลิมฉลองตั้งแต่สิ้นเดือนตุลาคม หรือตัวแทนพระ ซึ่งเป็นลักษณะของฐานะกษัตริย์ที่เหนือกว่าประชาชน พิธีราชภักดิ์เป็นพิธีกรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกษัตริย์เท่านั้น และเป็นพัฒนาการสูงสุดของสถาบันการปกครองระบบกษัตริย์ของอาณาจักรฝรั่งเศส ต่อมาถูกยกเป็นมรดกสำคัญของกษัตริย์โดยประวัติกในสมัยหลัง

ความสัมพันธ์กับประชาชนยังคงยืดหยุ่นตามความนิยมของชนเผ่าอยู่มั่นเบรเวลต์ ประมุข มีหน้าที่เป็นผู้รักษาความเป็นธรรมและความสงบสุขของประชาชน ที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองหรือ สันติภาพของกษัตริย์ (The King's Peace) จักรพรรดิ查าร์ลส์เลโอนามญจะพระราชทานสันติภาพ ให้แก่บุคคล หรือสถานที่ใด เช่น วัดที่ได้รับยกเสนาธิปไตยเป็นเขตสันติภาพของกษัตริย์และไม่มีอำนาจ ให้จะส่องประเมตต์ได้ ผลที่ตามมาคือ วัดกล้ายเป็นสถานที่คุ้มกันภัย (Sanctuary) จากอำนาจอื่นๆ ทากประเมิน

ประชาชนต้องด้วยความจงรักภักดีและเชื่อพึ่งค้ำสั่งจากจักรพรรดิ ในทางตรงข้ามผู้ได้ชัดช่องอำนาจจากพระองค์จะต้องถูกลงโทษ ด้วยอำนาจที่เรียกว่าอำนาจของเลิกการคุ้มครอง (Power of Ban) กันมาตั้งแต่ เมื่อบุคคลใดหรือสถานที่ใดถูกขับออกจาก การคุ้มครอง หรือถูกออก จากเขต “สันติภาพของกษัตริย์” บุคคลหรือสถานที่นั้นก็จะไม่ได้รับการช่วยเหลือใดๆ หากมีการ ถูกทำร้ายหรือสั่งลงมือศึกษาส่วนบุคคล อำนาจสำคัญ เช่นนี้จะบังเกิดผลเฉพาะแก่กษัตริย์ที่เข้มแข็ง และมีความสามารถเท่านั้น

ການປັດຕົວອະນຸມາດຕະກາ

จักรพรรดิชาร์ลส์เป็นมายุเป็นผู้นำที่มีความสามารถมาก รัฐบาลมีลักษณะเป็นรัฐบาลทหารไม่มีการแยกกันระหว่างข้าราชการทหารกับพลเรือน ราชสำนักเป็นศูนย์กลางการปกครอง การเมือง เศรษฐกิจ ศาสนา และวัฒนธรรม ในสมัยราชวงศ์คาโรลิงเจียน ตำแหน่งสมุหราชสำนักได้ยกเลิกไป เพราะราชตระกูลของราชวงศ์คาโรลิงเจียนปักครองอาณาจักรแฟรงค์โดยตรงด้วยพระองค์เอง ไม่มอบอำนาจให้ทุนนางผู้ใดถูกหนึ่งโดยเด็ดขาด แต่ใช้ระบบเลือกสรรเป็นครั้งคราว ตำแหน่งสำคัญในส่วนกลางเป็นตำแหน่งชั้นนำในราชสำนักที่สำคัญ มี 4 ตำแหน่ง

1. ตำแหน่งดูแลรับผิดชอบเบื้องต้นของอาหารและผลิตภัณฑ์ทางการค้ารวม (Seneschal)
 2. ตำแหน่งดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับเหล้าและเครื่องดื่ม (Butler หรือ Steward)
 3. ตำแหน่งดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับม้าใช้และม้าศึก (Marshal)
 4. ตำแหน่งดูแลรับผิดชอบทางด้านการค้า (Chamberlain)

สำหรับท่านที่ต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม สามารถติดต่อผู้ดูแลระบบได้ที่ อีเมล: system@thainews.com หรือโทรศัพท์: 02-123-4567

การปกคลุมส่วนภูมิภาค

จักรพรรดิ查ร์ลสเลโอนามาญแปลงจักรวรรติออกเป็นมณฑล (Large District) โดยมีตำแหน่งดยุค (Duke) ทำหน้าที่ปกครองมณฑล ซึ่งเป็นต้นแบบของอาณาจักรแฟรงค์ที่ขยายออกไปและเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจทางทหาร มีผลให้อำนาจของดยุคกว้างขวางและยกแก่การควบคุมดูแล ต่อมาใน ค.ศ. 788 จักรพรรดิ查ร์ลสเลโอนามาญกำหนดความรับผิดชอบของดยุคใหม่ โดยให้มีฐานะเป็นข้าในราชสำนัก ซึ่งอาจจะแต่งตั้งให้มีอำนาจทางทหารเป็นพิเศษเมื่อมีภัยคุกคามกับมณฑลที่อยู่พร้อมแผนหรือไม่ก็ได้ และสามารถจะเปลี่ยนัวครองได้

ดินแดนขนาดเล็กของลงมาเป็นเคาน์ตี้ (County) มีตัวแหน่งเคาน์ต (Count) เป็นผู้ปกครอง ซึ่งจักรพรรดิเป็นผู้แต่งตั้ง อาจจะเป็นขุนนางท้องถิ่น ยกเว้นเคาน์ตนั้นทำการยกยศ หรือมีความประพฤติเสียหายร้ายแรง ถึงแม้ว่าตัวแหน่งเคาน์ตจะมีอำนาจมากที่สุด แต่จักรพรรดิทรงกล่าวมาอยู่ ก็ให้เป็นตัวแหน่งเปิดแก่ชนทุกชน เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลที่มีความสามารถ ได้ยกฐานะตนเอง

ขุนนางตัวแหน่งเคาน์ตี้กประเทกหนึ่งเรียกว่า มาร์เกรฟ (Margrave) ได้รับแต่งตั้งให้ไปปกครองมณฑลพรมแดน เรียกว่า มาร์ช (March) โดยปกติจะเป็นดินแดนที่เพิ่งติดมา และมีพรมแดนติดต่อกับอนารยชนฝ่ายอื่น มาร์ชเป็นเสือือน เมืองหน้าค้าน ได้รับสิทธิสร้างป้อมปราการ และกำแพงต้อมร้อมมาर์ชเหล่านี้

ดินแดนขนาดเล็กของลงมาจากการเคาน์ต์เรียกว่า ฮันเดร็ด (Hundred) มิวิคาร์ (Vicar) เป็นผู้ปกครองและมีไว้เคนน์ (Vicount) เป็นผู้ช่วย การปกครองในระดับนี้ ผู้ปกครองฝ่ายการจะต้องรับฟังความคิดเห็นของบิชอปในอันเรือนั้นๆ จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญุให้อภิสิทธิ์หลายอย่างแก่ศาสนา เช่น ให้บิชอปเป็นผู้แต่งตั้งคนของศาสนาเป็นผู้ดูแลและการปกครองทางโลกในดินแดนของวัด (Papal Land) เพราพระเป็นบุคคลกลุ่มเดียวที่มีความรู้ จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญุต้องเพ่งพวงพระทางด้านการปกครองในหลายระดับ

ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

มีคำแทนง มิสสี โดมินิซี (Missi Dominici)¹ คือ คำแทนปัจจุบันนาง ที่เป็นตัวแทนต่างพระแม่พระภารณ์จักรพรรดิ ออกไปสอดคล้องดูแลพฤติกรรมของเคน์ ผู้พิพากษาและบิชอปในท้องถิ่นมีอำนาจตรวจสอบ สอบถาม และเปลี่ยนแปลงแก้ไขปฏิรูปการปกครองท้องถิ่นได้โดยการเรียกประชุมเสรีชนในท้องถิ่น เป็นที่ปรึกษาในระหว่าง 3-4 เดือน ที่ไปประจำอยู่ในท้องถิ่น กำหนดที่ตรวจราชการท้องถิ่น แทนจักรพรรดิ เป็นสื่อกลางระหว่างประชาชนกับจักรพรรดิ เพราะเป็นผู้นำข้อราชการใหม่ๆ ไปประกาศให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบ การปฏิรูปด้านของ มิสสี โดมินิซี จะมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับความสามารถของจักรพรรดิ

กฎหมายและระบบการศาล

กฎหมายดังเดิมของอาณาจักรแฟรงค์ เป็นเรื่องของชนบธรรมเนียมประเพณีที่กษัตริย์ โคลวิสได้รวบรวมเป็นประมวลกฎหมายแห่งแฟรงค์ เรียกว่า สิกธิสามัญชน (Folkrights)

เมื่ออาณาจักรแฟรงค์ตั้งมั่นการในดินแดนที่เคยเป็นของจักรวรรดิโรมันตะวันตก มีการติดต่อทำสังคมและปกครองแห่งอื่นๆ ด้วย กฎหมายของอาณาจักรแฟรงค์ซึ่งได้พัฒนาขึ้นมา กฎหมายโรมันและแห่งอื่นๆ มาใช้ด้วย เริ่มตั้งแต่ศตวรรษที่ 6 เป็นต้นไป กษัตริย์แห่งค์ได้กำหนดกฎหมายเพิ่มเติมจากกฎหมายที่เดิม เรียกว่า กฎหมายพิเศษของกษัตริย์ (Special Royal Laws) ในสมัยจักรพรรดิ查าร์ลส์เลโอมากุ เรียกว่า พราชากรดุษฎีกา (Capitularies)² ในค.ศ. 802 จักรพรรดิ查าร์ลส์เลโอมากุได้เรียกประชุมขุนนางเพื่อจัดระเบียบของสิกธิสามัญชนและพระราชกฤษฎีกามาใหม่ โดยให้มีการจดบันทึกเป็นหลักฐาน เพื่อเป็นแบบที่สำหรับการตัดสินพิพากษาคดีที่นำไปรับรองสิกธิของพลเมืองในขอบเขตของกฎหมายอาณาจักร สถาบันกษัตริย์มีอำนาจสูงสุดในการตรากฎหมายโดยปราศจากผู้ใด干预 ขณะนี้ กล่าวได้ว่ากฎหมายของอาณาจักรแฟรงค์ สมัยราชวงศ์ค่าโรลิงเจียนมีที่มาจากการปกครองและจักรพรรดิ กฎหมายออกโดยจักรพรรดิมีอำนาจหนึ่งกว่ากฎหมายประชาชน กฎหมายในสมัยจักรพรรดิ查าร์ลส์เลโอมากุเรียกว่า ภันว่า พราชากรดุษฎีกา แบ่งได้ 3 ประเภท

¹ Thompson, P.251.

² Stephenson, PP.138-9.

- ประมวลกฎหมายสิทธิสถาบันใหม่ (Capitula legibus addenda)
- ประมวลพระราชบัญญัติความสัมพันธ์ระหว่างพลเมือง
(Capitula Per Se Scribenda)
- ประมวลความเป็นข้อบังคับของราชสำนักและทุนนางที่กำหนดให้ต่างประเทศเห็นชอบรวม
ในระดับต่างๆ (Capitula Missorum)

ระบบการศาล

ระบบการศาลของอาณาจักรแฟรงค์ เป็นถึงภาระของสามัญชนที่มีบทบาทร่วมพิจารณาตัดสินคดีความในศาลท้องถิ่น เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับชุมชนโดยตรง การที่พลเมืองต้องเข้าร่วมประชุมในศาลท้องถิ่น โดยมีศาลมีเป็นประธานการพิพากษา ทำให้พลเมืองเสียเวลาประมาณ อาทิตย์เพื่อเกิดความเสียหายทางเศรษฐกิจ เพราะการร่วมพิจารณาคดีไม่มีผลตอบแทน จักรพรรดิ查าร์ลส์เลอนมาญูจึงพยายามหาวิธีบรรเทาความเดือดร้อนนี้ ด้วยการกำหนดให้อิสระชนเข้าร่วมประชุมศาลท้องถิ่นปีละ 2-3 ครั้ง ส่วนกรณีอื่นๆ อิสระชนจะมีส่วนผูกพันหรือเข้าร่วมประชุมตามที่ตนสนใจ

ระบบการศาลแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ

1. สภาพการศาลเต็ม (Bidden Thing) การเรียกประชุมศาลท้องถิ่น ที่พลเมืองจะต้องเข้าประชุมปีละ 3 ครั้ง มีเรื่องราวของทุกเรื่องเกี่ยวกับความทุกข์ยากของประชาชน ความไม่เป็นธรรม ตลอดถึงปัญหาต่างๆ ทั้งปี ที่ต้องการให้มีการพิจารณาแก้ไขและปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น

2. สภาพการศาลใหม่ (Unbidden Thing) การเรียกประชุมศาลท้องถิ่นเพื่อพิจารณาคดีที่ไม่ได้บังคับให้พลเมืองเข้าร่วมประชุม เพราะตามข้อกำหนดใหม่ จักรพรรดิ查าร์ลส์เลอนมาญูโปรดฯ ให้แต่งตั้งคณะผู้พิพากษาประจำศาล เรียกว่า ศคาบินี (Scabini) เป็นตัวแทนจักรพรรดิกำหนดที่ตัดสินคดีความแทนกษัตริย์ อิสระชน ที่ไม่ต้องมาประชุมในการนี้ การแต่งตั้งคณะผู้พิพากษาเป็นการขยายอำนาจของจักรพรรดิ เพราะสามารถแต่งตั้งผู้พิพากษาได้ตามอัธยาศัย ขณะเดียวกันก็เป็นการลดอำนาจและบทบาทของพลเมืองในกิจกรรมการศาล

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งของแนวโน้มการลดอำนาจของพลเมืองหรือสิทธิสถาบันใหม่ คือ การลดความสำคัญของการประชุมทุนนางประจำปี (Mayfield) เพราะในปลายสมัยจักรพรรดิ查าร์ลส์เลอนมาญู บ้านเมืองอยู่ในสมัยสันติสุข ไม่ค่อยมีศึกสงครามมากนัก ดังนั้นการประชุมทุนนางประจำปีก็ไม่มี

ความจำเป็นมากนัก สามัญชนหมตความสำคัญสูงไปมาก จักรพรรดิไม่ได้มีความสัมพันธ์โดยตรง กับพลเมือง แต่จะติดต่อเฉพาะชุมชนทางท่านนั้น

ด้านเศรษฐกิจและการค้า

เศรษฐกิจส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการเกษตร มีการค้าเพิ่มขึ้น การค้ากับต่างประเทศ ที่สำคัญ คือ ทางทะเลเดิมที่เทอร์เรนเนียน ซึ่งไม่ค่อยก้าวหน้ามากนัก เพราะถูกควบรวมจากโจรสลัดชาวาราชีน มีระบบเดินทาง กำหนดมาตรฐานการซื้อ ขาย หัว จัตรระบบการเก็บภาษีสินค้าผ่านด่าน ภาษีทางหลวง สะพาน การขนส่งทางน้ำ และภาษีขายสินค้าในตลาด ก่อสร้างสาธารณูปโภค เช่น ชุดคลอง ทำฝายกันน้ำ ท่อส่งน้ำ สร้างสะพาน ถนน และป้อมปราการต่างๆ

การค้า

ในส่วนพระองค์ของกษัตริย์ยังไม่มีการแยกออกจากเดิมของแผ่นดิน กษัตริย์ยังใช้เดินส่วนใหญ่มาจากทรัพย์ส่วนพระองค์ (Royal Estates) ซึ่งได้มาจากการที่ตีน สมัยจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัย มีพระราชทรัพย์เพิ่มพูนมาก จากการยึดทรัพย์ชุมชน หรือการเปลี่ยนสภาพที่ดินส่วนบุคคลให้ เป็นที่ดินของกษัตริย์ รายได้ที่สำคัญอีกคือ สิทธิเหนือแม่น้ำ ป่า ภูเขา สัตว์ การปรับใหม่ การเก็บ ค่าบริการสาธารณะ บรรณาการจากต่างชาติ ของช้วัญจากชุมชนและชุมปะชุมประจำปี

การศึกษาและศิลปวัฒนธรรม

จักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัยมีสติปัญญาอุดมหลักแหลม รับสั่งภาษาละติน และเข้าใจภาษากรีก ได้พอสมควร ปกติโปรดที่จะครัวและทรงพระอักษรเป็นภาษาแฟรงค์ พระองค์สอนพระทัยในการ เศร้า-แสวงหาความรู้ เสือกสรรคุณวุฒิทางศิลปวิทยาด้านต่างๆ เข้ามาประจำในราชสำนัก รื้อฟื้นความรู้โบราณของกรีกและโรมัน รวบรวมความรู้ที่กระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่างๆ ทั่วในอังกฤษ และเวลส์ ซึ่งส่วนใหญ่ถูกนำมารวบรวมไว้ในวิทยาลัยที่ต่างๆ ที่ในตอนแรกเพียงแต่ต้องการให้พระบาทหลวงช่วย สังคมนาเกียวกับการศึกษาเท่านั้น มีผู้สนใจอย่างเรียบง่ายศิลปวัฒนธรรม วรรณคดี และประชุม ด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ทำให้การศึกษาขยายวงกว้างออกไป ดังนั้นจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนามัย จึงได้ โปรดฯ ให้ตั้งโรงเรียนประถมศึกษา และการศึกษาระดับสูงเพื่อชั้นราษฎร์และพวกเจ้าชุมชน จัดได้ร้าเป็นพื้นฐานระบบชาติศึกษาของยุโรป การปรับปรุงการศึกษาครั้งนี้ทำให้คนมีความรู้เพิ่มมากขึ้น

พระประเจ้าค่ำบลกท่านน้าที่สอนหนังสือด้วย วิชาที่เรียนประกอบด้วย เทววิทยา ประวัติศาสตร์ ภาษาละติน ภาษากรีก ปรัชญา มีการคัดลอกหนังสือ ส่งเสริมกิจกรรมห้องสมุดของสำนักบวช มีการประดิษฐ์อักษรคาโรลิงเจียน (Carolingian Minuscule) มีพงศาวดารบันทึกการเรียนฟื้นสถาปัตยกรรม การก่อสร้าง การแกะสลักหินอ่อน โดยเสียงแบบปิเซนทิน โรมันและเยอรมัน

ผลงานด้านการศึกษาและศิลปวัฒนธรรมครั้งนี้ เป็นผลงานที่ยิ่งใหญ่ เรียกว่าการฟื้นฟูศิลปวิทยาคาโรลิงเจียน (The Carolingian Renaissance)¹ ของศตวรรษที่ 8-9 ความเจริญยังอยู่ในวงแหวนของคนกลุ่มเล็ก ที่ไม่อาจเทียบได้กับการฟื้นฟูศิลปวิทยาของศตวรรษที่ 16 การศึกษาครั้งนี้นับว่าเจริญมากที่สุด นับตั้งแต่อากาศจักรพรรดิโรมันตะวันตกเสื่อมสลาย และนับว่าเป็นครั้งแรกที่ชาวยุโรปได้อ่านหนังสือเยอรมัน โรมัน และคริสตเดียน มีผู้วิจารณ์ว่า ผลงานการฟื้นฟูศิลปวิทยาของจักรพรรดิชาร์ลส์เหลือมาถ้วนคงนี้ไม่ใช่เป็นไปเพื่อผลประโยชน์ทางการศึกษาหรือวิชาการ แต่เป็นเพื่อเจ้ากรุงโรมันที่ต้องการให้สิ่งของตนเป็นนักปักโครงที่ฉลาด ต้องการที่จะสนับสนุนการศึกษา เพื่อยกฐานะของพระองค์เอง เพื่อสร้างคนระบุคุณที่มีประสิทธิภาพ และเพื่อจะชักจูงชาวโรมันที่เก่งๆ ให้มาย้ายพัฒนาอาณาจักรแฟรงค์ ราชสำนักของจักรพรรดิชาร์ลส์เหลือมาถ้วนคงประจำตัวโดย นักประถญราชบัญชิดจากที่ต่างๆ ทั่วยุโรป ได้แก่ ไอน์哈rd (Einhard) จากอาณาจักรแฟรงค์ ตะวันออก, ปอล เดอ เดียคอน (Paul the Deacon) จากแคว้นมองเต คาสติโน, ทีโอดูลฟ์ (Theodulf) จากสเปน และอัลคุยิน (Alcuin) จากแคว้นยอร์ค ในอังกฤษ เป็นต้น

ด้านสังคม

ฐานะทางสังคมของพวกแฟรงค์ จะถูกกำหนดให้แน่นอนด้วยระเบียนกฎหมายที่ของชนเผ่า ฐานะของบุคคลขึ้นอยู่กับค่าด้วยเวอร์เกล็ด (Wergeld) ที่บุคคลนั้นจะได้รับ หากถูกลงเมืองหรือ ส่วนบุคคล หรือถูกฆ่าเมืองโดยไม่เป็นธรรม

ทาส (Slave) ส่วนใหญ่ได้แก่ พวกราชยศึกที่แพ้สงคราม เศรษฐเดิมที่เป็นทรัพย์สิน จนไม่อาจจะได้ถอนหนี้ได้ อิสระชนที่แต่งงานกับทาส ก็ต้องลดฐานะเป็นทาส พวกราชสไม่มีสิทธิใดๆ เป็นของตนเลย เพราะถือว่าทาสเป็นทรัพย์สินของเจ้านาย ค่าด้วยทาสมีค่าเท่ากับม้าตัวหนึ่ง ทาสมีโอกาสเป็นไทยได้เมื่อนายทาสปลดปล่อย และภัยตัวย้อนคุณภาพให้เป็นทาส หรือสถาบันศาสนาปลดอย ทาสในที่ดินของวัดให้เป็นอิสระได้เช่นกัน

¹ Easton, P.514.

พวากอณาจักร (Colonial) คือกสุนชนที่ทำมาหากินในที่บุกเบิกเดิมของจักรพรรดิโรมันตะวันตก พวากอณาจักรต้องอยู่ติดกับดินเดิมที่คนบุกเบิก ในสมัยโรมัน มีอำนาจ พวากอณาจักรทำมาหากินอยู่อาศัยในที่ดินได้ แต่กรรมสิทธิ์ในที่ดินเป็นของผู้ที่ได้รับพระราชทานที่ดินจากกษัตริย์แฟรงค์ พวากอณาจักรจึงต้องอยู่ภายใต้อำนาจของเจ้าของที่ดินที่ตนทำมาหากินอยู่จะโดยย้ายที่อยู่ได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากเจ้าของที่ดิน และพวากอณาจักรต้องเสียค่าเช่าที่ดินตามที่กำหนดไว้

พวากอิสระชน (Free Man) ได้แก่ สมาชิกของแผ่นดิน หรือพวากอสโรมัน พวากอิสระชนชาวแฟรงค์จะมีฐานะทางสังคมสูงกว่าพวากเฝ้าอีนๆ เพราะอัตราค่าหัว ค่าปรับสูงกว่าพวากอีนๆ นอกจากนี้พวากอิสระชนที่สืบเชื้อสายในสกุลเจ้าหรือขุนนาง หรือพระจะมีค่าหัวสูงกว่าอิสระชนสามัญ

กิจกรรมการเรียนที่ 2

- ให้นักศึกษาวางแผนที่อาณาจักรแฟรงค์ในสมัยพระเจ้า查าร์ลส์เลโอนมาญุพร้อมกับอธิบายการได้มาซึ่งดินแดนด่าง ๆ อย่างกว้างขวาง
- ให้นักศึกษาวิเคราะห์ที่น้ำท่าทาง และผลงานสำคัญของพระเจ้า查าร์ลส์เลโอนมาญุที่ทำให้อณาจักรแฟรงค์มีความเจริญสูงสุดใน คริสต์ศตวรรษที่ 8-9

2. พัฒนาการของราชวงศ์ค่าโอลิงเจียนภายหลังจักรพรรดิ查าร์ลส์เลโอนมาญุ

ใน ค.ศ. 814 พระเจ้าหลุยส์ปู้ใจบุญ (King Louis, The Pious)^{*} พระโอรสของจักรพรรดิ查าร์ลส์เลโอนมาญุ ได้รับมรดกที่ยิ่งใหญ่ของราชวงศ์ค่าโอลิงเจียน ทั้งด้านอาณาจักรและพระราชอำนาจ ในยุโรปตะวันตก พระเจ้าหลุยส์หรือกษัตริย์องค์อีนๆ ในภายหลังไม่มีความสามารถด้านการปกครอง หรือการทหาร ตั้ง เช่นบรรพบุรุษสูญเสียใหญ่ของราชวงศ์ค่าโอลิงเจียน นอกจากนี้ชั้นบรรดาเมือง ประเพณีดั้งเดิมของชนเผ่าอยู่มันในการแปรปั้นมาตกให้แก่บุตรชายทุกคน ทำให้อณาจักรแฟรงค์

* Thompson, PP.281-2.

ย้อนแย้งเพราเจกการแต่งแยกและทำสังคามกันเอง ในช่วงระยะเวลาตั้งแต่ ค.ศ. 814-987 มีการแบ่งอาณาจักรแฟรงค์กันหลายครั้งด้วยสาเหตุที่ต้องญาจุนทำให้อาณาจักรแฟรงค์ถลายตัวไปในที่สุด เกิดการแบ่งแยกดินแดนเป็นชื่อใหม่ 2 แห่ง คือ ฝรั่งเศสหรือฝรั่งเศียดะวันตก และเยอรมันหรือฝรั่งเศียดะวันออก

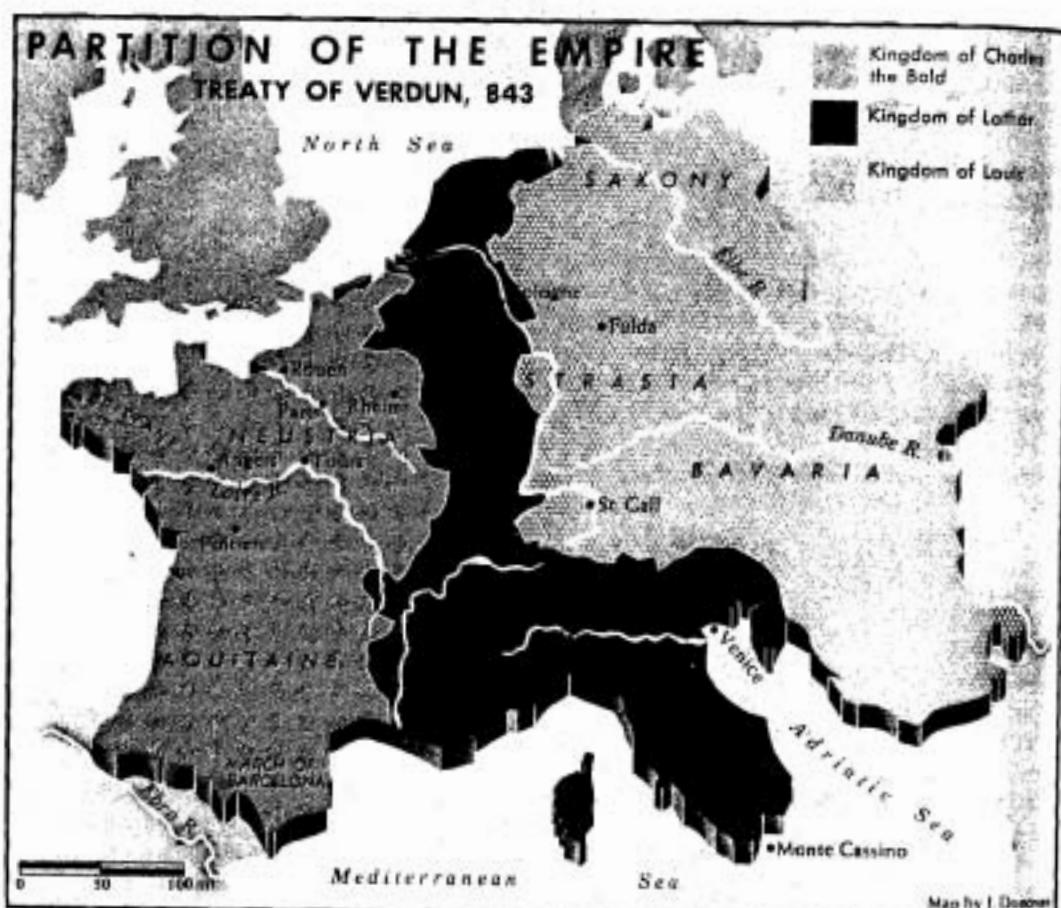
การแบ่งแยกอาณาจักรแฟรงค์ครั้งสำคัญๆ ได้แก่

1. เอกสารแบ่งปันอาณาจักรแฟรงค์ ค.ศ. 817 (Devision Imperi)

การประชุมสภากฎบัญชีที่เมืองเอกซ์ ล่า ชาเบล ทำให้พระเจ้าหลุยส์ผู้ใจบุญต้องมอบคำแนะนำจักรพรรดิให้แก่ โลثار์ (Lothair) โอรสองค์โตในฐานะเป็นประมุขร่วม (Co-Emperor) ส่วนโอรสองค์อื่นๆ อีก 2 พระองค์ได้รับตำแหน่งกษัตริย์ คือ เพปีน (Pepin) ได้ปกครองดินแดนตะวันตก ปัจจุบัน คือ ประเทศฝรั่งเศส หลุยส์แห่งเยอรมัน (Louis, The German) ได้ครองดินแดนตะวันออก ปัจจุบัน คือ ประเทศเยอรมัน ดินแดนอื่นๆ เป็นของจักรพรรดิโลثار์ คือ ดินแดนตอนกลางส่วนใหญ่ ได้แก่ ประเทศอิตาลี โอลรัสทั้ง 3 พระองค์ จะเป็นประมุขมีอำนาจเด็ดขาดในเฉพาะส่วนที่เป็นอาณาจักรของพระองค์เท่านั้น แต่กษัตริย์เปลี่ยนผ่านฝรั่งเศสและกษัตริย์หลุยส์แห่งเยอรมันจะต้องขึ้นตรงต่อจักรพรรดิโลثار์ ในฐานะประเทศราช และต้องบริจากช้อยภารกิจในบางเรื่อง เช่น การประกาศสังคาม ยุติสังคาม การเสกสมรส การเข้ามื้าตามบราบทการ การขอคำปรึกษาในการปกครอง ถ้ามีความขัดแย้งกัน ต้องเรียกประชุมสภากฎบัญชี

ต่อมาใน ค.ศ. 838 กษัตริย์เพียงสิบพระชนม์ พระราชบิดาคือพระเจ้าหลุยส์ ผู้ใจบุญได้ให้อาณาจักรแฟรงค์ตะวันตก แก่โอรสองค์สุดท้ายที่มีกับเมทีอิกองค์หนึ่งคือ ชาร์ล พระศีรษะล้าน (Charles, The Bald) ต่อมา ใน ค.ศ. 840 พระเจ้าหลุยส์ ผู้ใจบุญสิบพระชนม์ จักรพรรดิโลثار์ ขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิโลثار์ที่ 1 (ค.ศ. 840-855) ได้ทำการสังคามกับพระอนุชา มีผลทำให้กษัตริย์หลุยส์แห่งเยอรมัน และกษัตริย์ชาร์ลหัวล้านแห่งฝรั่งเศสได้ทำสัญญาเป็นมิตรกันใน ค.ศ. 843 เรียกว่า “คำสาบานแห่งเมืองสตราสบูร์ก” (Oaths of Strassburg) กษัตริย์หลุยส์แห่งเยอรมันทรงสถาบันเป็นภาษาโรمانซ์ (Romance) ซึ่งเป็นภาษาของพสเมืองที่กษัตริย์ชาร์ล พระศีรษะล้านปกครอง ปัจจุบันคือภาษาฝรั่งเศส ส่วนกษัตริย์ชาร์ลพระศีรษะล้านทรงกล่าวสถาบันเป็นภาษาติวตอโนนิก (Teutonic) คือ ภาษาเยอรมัน ซึ่งเป็นภาษาของพสเมืองที่กษัตริย์หลุยส์แห่งเยอรมันปกครอง คำสาบานมีใจความสำคัญว่า กษัตริย์ทั้งสองพระองค์ จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ด้วยความตกลงของกุฎีราน ในที่สุดจักรพรรดิโอดาร์ที่ 1 ต้องยอมให้มีการแบ่งอาณาจักรแห่งเศนใหม่ ใน ค.ศ. 843

ภาพแผนที่อาณาจักรแห่งฝรั่งเศส ตามสนธิสัญญาเวร์ดัง ค.ศ. 843

2. สนธิสัญญาเวร์ดัง ค.ศ. 843 (Treaty of Verdun)¹

ตามสนธิสัญญาเวร์ดัง ค.ศ. 843 มีการตกลงแบ่งอาณาจักรแห่งเศนของราชวงศ์คาโรลิงเจียนออกเป็น 3 อาณาจักร

¹ Thompson, PP.281-2.

จักรพรรดิโลหาร์ได้รำข้อณาจัดกรกลาง คือ ส่วนใหญ่ของอิตาลีหัวมันกับตัวแห่งจักรพรรดิ กษัตริย์ที่อยู่ส่วนหัวเมืองนี้ได้ตั้งแต่นั้นเป็นวันต่อวันของแม่น้ำโนร์มัน ส่วนใหญ่ของเมืองนี้ กษัตริย์ชาาร์ลพระศีรษะนำได้ตั้งแต่นั้นเป็นวันต่อวันของแม่น้ำโนร์มันเป็น ส่วนใหญ่ของ ฝรั่งเศสและสเปน

於是ทั้งสามของจักรพรรดิที่อยู่สูญใจบุญได้ให้สัตย์สาบานว่า จะเคารพสิทธิและรักษาความ สามัคคีซึ่งกันและกัน

ความสำคัญของสนธิสัญญาแวร์ดัง

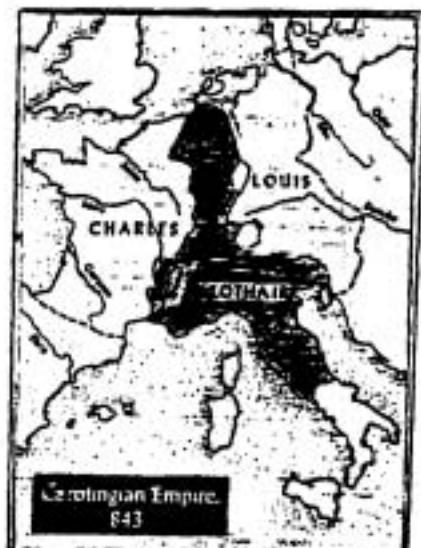
1. ความเป็นเอกภาพของอิตาลีแห่งราชวงศ์คาโรลิงเจียนสูญเสียไป เพราะ จักรพรรดิโลหาร์ไม่มีอำนาจเข้มแข็งพอที่จะควบคุมกษัตริย์อีก 2 พระองค์ได้ทำให้เกิดมีอณาจักร ขึ้น 3 แห่ง มีศูนย์กลางอำนาจ 3 แห่งเข่นกัน ได้แก่

จักรพรรดิโลหาร์ได้ทรงอิตาลี มีศูนย์กลางอำนาจอยู่ที่แคว้นลอมบาร์ด
กษัตริย์ที่อยู่ส่วนหัวเมืองนี้ มีศูนย์กลางอำนาจอยู่ที่แคว้นนาวาเรีย
กษัตริย์ชาาร์ลพระศีรษะนำได้ฝรั่งเศส มีศูนย์กลางอำนาจอยู่ที่แคว้นล็องดอน
อำนาจทั้ง 3 แห่งปกคล้ายชั้นเดียวกัน ตามสนธิสัญญาแวร์ดัง ไม่มีมาตรการใดๆ กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างจักรพรรดิกับกษัตริย์ ในฐานะประเทศราช ประมุขของแต่ละ อณาจักรมีอำนาจ และการมีอำนาจ กับกัน

2. ความเสื่อมเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับ “จักรพรรติสถากล” และ “สถาบันจักรพรรดิ” ตาม ความหมายเดิม จักรพรรติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายใต้จักรพรรดิ กษัตริย์ทำหน้าที่เสมือนผู้ช่วย องค์จักรพรรติตามภูมิภาคต่างๆ แต่ในสนธิสัญญาแวร์ดัง เป็นการเสนอให้ถูกการใหม่ว่าด้วยอำนาจ ในจักรพรรติทำให้ตัวแห่งจักรพรรติต้องความหมายลงกษัตริย์ก็มีความสำคัญเท่าเทียมกับจักรพรรติ ทั้งในด้านศักดิ์ศรีและอำนาจ โดยที่จักรพรรดิโลหาร์เอง ต้องยอมรับสภาพตั้งกล่าว เพราะไม่มี กำลังอำนาจที่จะบังคับกษัตริย์แห่งอาณาจัดกรกลาง แห่งราชวงศ์แห่งวันตกและวันออกได้ เพราะ จักรพรรดิโลหาร์ยังต้องเผชิญศึกหดหายด้านจากพากษาราชีนาที่ และพากไว้ก็ทางเนื้อ

ภาพอาณาจักรชาร์ล็อตเตอนญุ ค.ศ. 800

ภาพอาณาจักรคาโรลิงเจียน ค.ศ. 843

ภาพดินแดนฝรั่งเศส อิตาลี และเยอรมัน ค.ศ. 888

3. การสนับสนุนความเป็นเอกเทศของกลัชติร์ยและจักรพรรดิ ถือเป็นการเริ่มวิวัฒนาการของประเทศต่างๆ ที่มีผลเนื่องจากชาติแตกต่างกันด้านภาษา วัฒนธรรม และความเป็นไปทางการเมือง ทำให้เกิดความแตกแยกกันมากขึ้นในดินแดนที่เคยรวมเป็นจักรวรรดิคาโรลิงเจียนในที่สุด มีการเรียกชื่ออณาจักรเหล่านี้ใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับพัฒนาการที่เป็นจริง

พระเจ้าชาร์ลส்	เป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรแฟรงค์ตะวันตก หรือฝรั่งเศส
พระเจ้าหลุยส்	เป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรแฟรงค์ตะวันออก หรือเยอรมัน
พระเจ้าโอลิฟาร์	ได้ต่อมาเป็นจักรพรรดิในอิตาลี

4. การแบ่งอาณาจักรแฟรงค์โดยสนธิสัญญาแวร์ดัง ท่ากันเป็นการแบ่งแผนที่ทวีปยุโรปอย่างกว้างๆ ในปัจจุบันเป็นประเทศฝรั่งเศส เยอรมันและประเทศเด็กๆ ที่อยู่กลางระหว่างดินแดนทั้งสองนี้ ดังนั้น เดนมาร์ค เบอร์แลนด์ จนถึงอิตาลี รวมเรียกว่าอาณาจักรกลาง (The Middle Kingdom) ซึ่งรวมอาณาครองของสำราญ 2 แห่งไว้ด้วยกัน คือ โรม (เมืองหลวงเดิมของจักรวรรดิโรมันตะวันตก และศูนย์กลางของคริสตศาสนานิยุโรปตะวันตก) และเมืองเอกซ์ ล่า ชาเปล หรือ เมืองอาเคน เมืองหลวงของพระเจ้าชาร์ลส์เลโอนมาญ ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่า เป็นศูนย์กลางของจักรวรรดิคาโรลิงเจียนตลอดมา ดินแดนทั้งสองนี้มีความสมบูรณ์แต่ถอนยา เพราะลักษณะทางด้านภูมิศาสตร์ของอาณาจักรที่มีรูปร่างเรียวๆ ปาก��หนานบดด้วยศัตรูทั้ง 2 ด้าน และเป็นที่ต้องการของประเทศฝรั่งเศสและเยอรมันเสมอ จนเกิดสงครามซึ่งดินแดนแห่งนี้อยู่เมืองๆ จนถึงสมัยของสองครั้งที่ 2

ความเสื่อมของอาณาจักรแฟรงค์แห่งราชวงศ์คาโรลิงเจียน

1. อาณาจักรกว้างขวางเกินไป การคมนาคมไม่สะดวก ป่าเขาเป็นอุปสรรคต่อการพิชิตต่อแม่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกัน แต่การที่อาณาจักรแฟรงค์รวมตัวกันอย่างเข้มแข็งได้ เพราะความสามารถส่วนพระองค์ของพระเจ้าชาร์ลส์เลโอนมาญ

2. ประเพณีการสืบทอดต่อวงศ์ และการแบ่งที่ดินให้เป็นมรดกแก่ญาติชาย ทำให้เกิดการแบ่งอำนาจกันในระหว่างทายาท ซึ่งแต่ละครั้งที่มีสิ่งครั้ง บรรดาพวากเจ้าและขุนนางได้รับที่ดินและทรัพย์สมบัติเพิ่มขึ้น ทำให้อำนาจของขุนนางเพิ่มมากขึ้นในท้องถิ่น ขณะเดียวกันอำนาจของกษัตริย์ในส่วนกลางลดน้อยลง

3. ที่ดินมีความสำคัญในการปกครอง เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่เพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจ สถานภาพทางสังคมและการเมือง ตลอดจนการเลี้ยงดูทหารและบริวาร ขุนนางจึงพยายามหาทางเพิ่มพูนที่ดินให้มากขึ้น เมื่อนานวันเข้ากษัตริย์ไม่สามารถควบคุมอิทธิพลของขุนนางท้องถิ่นได้ดูเหมือนว่า อำนาจของกษัตริย์ลดลงและอิทธิพลมากขึ้นเมื่อกษัตริย์ต้องบวชภาคที่ดิน และทรัพย์สินส่วนพระองค์ ให้แก่ทพทารและขุนนางที่ช่วยเหลือกษัตริย์

4. การแยกซึ่งอำนาจระหว่างกษัตริย์กับสันตะปาปา ทำให้อำนาจของกษัตริย์และอาณาจักรอ่อนแอลง

5. การรุกรานของศัตรูภายนอก ได้แก่ พากชาวนีอิหริอพากໄวกิ้ง พากแมกยาเร และพากมุสลิม ทำให้ประชาชนได้รับความลำบากและเดือดด้านมาก จึงหันมาพึ่งธุนนางในท้องถิ่นมากขึ้น และมองเห็นความสำคัญของกษัตริย์ที่อยู่ห่างไกลน้อยลง

พากໄวกิ้ง เริ่มรุกรานอาณาจักรแฟรงค์ ตั้งแต่สมัยพระเจ้า查าร์ลส์เลโอมารตุ โดยทางทะเลติดเตอร์เรเนียน ยึดเกาะซิซิลีจากพากอาหรับ และยึดครองเปรี้ยวน็อต โดยตั้งเป็นอาณาจักรซิซิลีทั้ง 2 (Kingdom of The Two Sicilies)

พากแมกยาเร (Magya) มีนิสัยครัวร้าย ชอบใช้ชีวิตเบื่อหน่าย ไม่ชอบดึงดันฐานะเป็นหลักแหล่ง แห่นอน เป็นพากผู้ใจเหลื่อง มีดินฐานอยู่ในทวีปแอเชียและรัสเซีย ทำสังคมรวมรุกรานยุโรประหว่างศศ. 926-937 และยึดครองดินแดนทางแคว้นบอสซาน ดินแดนของพากสลาฟ พากนี้ชอบทำลายวัฒนธรรมเดิม และไม่มีส่วนสร้างสรรค์วัฒนธรรมยุโรปมากนัก จึงทำให้ดินแดนแคว้นบอสซาน มีวัฒนธรรมแตกต่างไปจากยุโรปตะวันตก

พากชาวนีซีน (Saracen) เป็นพากมุสลิมที่แต่งงานกับชาวพื้นเมืองแอฟริกา ขยายอำนาจจากแอฟริกาภาคเหนือเข้ามาทางยุโรปตอนใต้ ทำการคุกคามเพื่อทางการค้า และความมั่นคงของอาณาจักรแฟรงค์ทำให้ได้

ในคริสตศตวรรษที่ 9 อาณาจักรแฟรงค์ถูกโจมตีจากพากรุกรานกثุ่มใหญ่ ในลักษณะทำลายแบบปล้นสะدمมากกว่าจะเป็นการรุกรานทางการเมือง สร้างความเสียหายให้แก่อณาจักรแฟรงค์ เศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนได้รับความยากลำบากมากจน ที่ดินบริเวณชายแดนถูกหลายเผ่าที่รกร้างว่างเปล่า ประชาชนต้องพึ่งตัวเอง หรือหาที่พึ่งที่ปลอดภัยกว่า ความวุ่นวายเสียหายที่เกิดขึ้น ก่อให้เกิดความแตกแยกในอาณาจักรแฟรงค์อย่างชัดเจน

ดินแดนฝรั่งเศส ถูกแบ่งออกเป็นแคว้นต่างๆ เพิ่มขึ้นจาก 30 แคว้น เป็น 55 แคว้น

ดินแดนเยอรมัน รวมเข้าด้วยกันเป็น 5 แคว้นใหญ่ คือ ฟรังโกเนีย แซกโซเนีย เทอเริงเกีย สถาเบีย และบาวาเรีย แต่ไม่ได้รวมกันเป็นรัฐบาลกลางร่วมกัน

ตินแคนอิตาลี มีการแตกแยกห้องการเมือง ไม่มีผู้ใดได้อ่านงานในอิตาลีอย่างแท้จริง อิตาลีเป็นศูนย์กลางของจักรวรรดิและศาสนาก里斯ต์ ความอุดมสมบูรณ์ของตินแคนทำให้อิตาลีเป็นที่ต้องการของประตูโลกเพื่อนบ้านที่เข้มแข็งตลอดมา ซึ่งมีผลทำให้การรวมชาติอิตาลีในเวลาต่อมาถูกยากและลำบาก

กิจกรรมการเรียนที่ 3

- ให้นักศึกษาอธิบายความสำคัญของสนธิสัญญาแวร์ดัง ค.ศ. 843 ว่ามีผลต่อญี่ปุ่นอย่างไร
- ให้นักศึกษาคาดแผนที่อาณาจักรแฟรงค์ตามสนธิสัญญาแวร์ดัง ค.ศ. 843

สรุป

อาณาจักรแฟรงค์นับได้ว่าเป็นตินแคนสำคัญที่พากองนารายชันเม่าแฟรงค์ได้รวมรวมจัดตั้งขึ้นให้เป็นปีกแผ่นดินครึ่งหนึ่งในยุโรป หลังจากอาณาจักรโนรันดันอันอ่อนไหวใหญ่เสื่อมสลายไปในศตวรรษที่ 5 กษัตริย์ที่สำคัญได้แก่ กษัตริย์โคลวิสแห่งราชวงศ์เมโนริنجเจียน กษัตริย์เปเปป์ที่ 3 และกษัตริย์ชาร์ลส์เลโอนามาญแห่งราชวงศ์คาโรลลิงเจียนได้จัดการเมือง การปกครอง การสังคระม เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา และชนบทรวมเนียมประเพณีต่างๆ ของพวกแฟรงค์ให้เจริญก้าวหน้าก้าวข้างหน้ามากขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรกับศาสนาจาร์กมีส่วนส่งเสริม และทำลายอาณาจักรแฟรงค์ สภาพโดยทั่วไปของญี่ปุ่นเป็นศตวรรษที่ 8-9 ตลอดจนการแบ่งแยกอาณาจักรแฟรงค์ครั้งสำคัญๆ โดยเฉพาะสนธิสัญญาแวร์ดัง ค.ศ. 843 ในที่สุดอาณาจักรแฟรงค์ ก็เสื่อมสลายไป

การประเมินผลท้ายบทที่ 2

1. จงอธิบายความหมาย (Meaning) และความสำคัญ (Significant) ของคำต่อไปนี้

- 1.1 Clovis
- 1.2 Mayor of the Palace
- 1.3 Salic Law
- 1.4 Donation of Pepin
- 1.5 Vita Hadriani
- 1.6 Treaty of Verdun of 843
- 1.7 Merovingian Empire
- 1.8 Co-Regent Emperors
- 1.9 Missi Dominici
- 1.10 Scabini

2. จงอธิบายบทบาทและผลงานของกษัตริย์ต่อไปนี้

- 2.1 กษัตริย์โคลวิส
- 2.2 กษัตริย์เปเปนที่ 3
- 2.3 กษัตริย์ชาร์ลส์เลโอนมาญุ

3. จงวิเคราะห์การแปลอ่านภาษาจักรพรรดิครั้งสำคัญ หลังสมัยจักรพรรดิชาร์ลส์เลโอนมาญุ มีอะไรบ้าง มีสาระสำคัญและมีผลต่อโลกอย่างไร

ภาคสั่งคอมเมนเนอร์

มีคฤหาสน์แม่นเนอร์ หมู่บ้าน ใบสังกลาห์หมู่บ้าน ทุ่งหญ้า ใหนา ป่าไม้
และอัครินช์ม้าที่มีลุกภาพสต็อกวินช์อยู่ด้านหลัง